

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Pally, zástupce předsedy senátu JUDr. Stanislava Rizmana a přísedících JUDr. Renaty Brabencové, JUDr. Vladimíra Macha, JUDr. Martina Mikysky a doc. JUDr. Jana Svatoně, CSc. při ústním jednání dne 8. 3. 2016 ve věci návrhu **vrchní státní zástupkyně v Praze** ze dne 31. 7. 2015, č. j. 9 SPR 108/2015-24, na zahájení řízení o kárné odpovědnosti **JUDr. L. K.**, okresního státního zástupce v Chomutově,

t a k t o :

Podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, kárně obviněný

JUDr. L. K., nar. X,
okresní státní zástupce v Chomutově,
bytem X,

je vinen, že

v rozporu s povinností státního zástupce při výkonu funkce odpovědně plnit své úkoly a respektovat přitom zásady, které zákon pro činnost státního zástupce stanoví, zejména postupovat odborně, svědomitě a odpovědně ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů,

jako okresní státní zástupce v Chomutově, ve věci Okresního státního zastupitelství v Chomutově, sp. zn. ZP 61/2015, ods. A. N., kterou si přidělil k zastupování ve veřejném zasedání, v průběhu veřejného zasedání o podmíněném propuštění ods. A. N. nařízeného Okresním soudem v Chomutově pod č. j. 2 PP 81/2015-31, dne 7. 5. 2015 ve Věznici Vězeňské služby České republiky Všehrady, okres Chomutov, nerespektoval ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu, neboť se bez výhrad ztotožnil s tím, že nebylo prováděno zevrubné dokazování, zcela pominul důvody, pro které nebylo vyhověno předchozím dvěma žádostem odsouzeného A. N. o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a právně se s argumenty nevypořádal, přesto, že s nimi byl podrobně seznámen a když poslední žádost odsouzeného byla pravomocně zamítnuta teprve měsíc před konáním veřejného zasedání dne 7. 5. 2015 a spisy z obou předchozích řízení byly toho dne Okresnímu soudu v Chomutově k dispozici,

nenavrhl provedení dalších důkazů a souhlasil, aby byl v průběhu dokazování pouze přečten návrh zájmového sdružení občanů Gryphons, byla učiněna výpověď odsouzeného A. N. a stručné ústní vyjádření zástupce občanského sdružení J. Z.,

odpovědně a důsledně se nevypořádal s provedenými důkazy a Okresnímu soudu v Chomutově navrhl, aby žádosti zájmového sdružení občanů Gryphons bylo vyhověno a odsouzený A. N. byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a byla mu stanovena zkušební doba v trvání 3 až 4 let,

a poté, když Okresní soud v Chomutově rozhodl a vyhlásil usnesení podle § 88 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, důsledně výrok soudu nepřezkoumal, nereagoval na nezákonné rozhodnutí Okresního soudu v Chomutově podáním stížnosti, které se naopak vzdal a prohlásil, že netrvá ani na písemném odůvodnění usnesení podle § 136 odst. 3 trestního řádu, čímž došlo k porušení povinnosti státního zástupce jako představitele veřejné žaloby naplňovat dosažení účelu trestního řízení a trestního řádu tak, jak je vymezen v § 1 odst. 1 trestního řádu,

t e d y

zaviněně porušil povinnosti státního zástupce a zaviněným jednáním ohrozil důvěru v odbornost postupu státního zastupitelství,

č í m ž s p á c h a l

kárné provinění podle § 28 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství,

a z a t o s e m u u k l á d á

podle § 30 odst. 1 písm. b) zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, kárné opatření **snížení platu o 10 % na dobu 9 (devíti) měsíců.**

O d ů v o d n ě n í :

Dokazováním provedeným při ústním jednání byly zjištěny následující skutečnosti:

Rozsudkem Okresního soudu v Chomutově ze dne 14. 12. 2010, č. j. 6 T 177/2005 - 1280, který vyhlásil senát pod předsednictvím JUDr. I. N., byl obžalovaný A. N., nar. X, uznán vinným trestným činem přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, 4 písm. a), b) trestního zákona č. 140/1961 Sb. (dále jen „trestní zákon“), jehož se dopustil tím, že jako starosta města Chomutov předložil dne 26. 5. 1999 městskému zastupitelstvu návrh na odprodej 15.850 ks akcií Severočeské plynárenské, a.s. a 50 990 ks akcií Severočeské energetiky, a.s., který byl usnesením zastupitelstva téhož dne schválen s tím, že obžalovaný jím byl pověřen realizací prodeje akcií za nejvýhodnější cenu, minimálně 3.000 Kč za jednu akcií, uvedené akcie následně prodal společnosti VNG - Verbundnetz Gas Aktiengesellschaft Leipzig za 317.490.000 Kč, tj. 4.750 Kč za jednu akcií, přičemž prodej s jeho vědomím zprostředkoval spoluobžalovaný P. S., nar. X, státní občan Spolkové republiky Německo, jemuž kupující společnost odeslala v období od 25. 6. do 5. 7. 1999 zprostředkovatelkou provizi ve výši 40.104.000 Kč na jeho konto u Deutsche Bank Chemnitz, tyto prostředky po převedení na cizí měnu ve výši 2.270.050 DEM P. S. dne 27. 8. 1999 jako prodejní provizi na nákup akcií v České republice převedl na účet

kyperské společnosti Intercontractor Ltd., Nicosia, vedený u The Cyprus Popular Bank Ltd., Nicosia, k němuž měl dispoziční a podpisové právo pouze rakouský občan J. A., na jehož příkaz byly tyto prostředky v období od 2. 9. 1999 do 18. 1. 2000 v postupných platbách, zejména platbou ze dne 20. 9. 1999 ve výši 2.065.299,43 DEM převedeny na soukromý účet obžalovaného a jeho manželky E. N., vedený u Landes-Hypothekenbank Steiermark AG, filiálka Feldbach v Rakousku a založený dne 30. 8. 1999, přičemž obžalovaný s těmito penězi volně disponoval, v tomto rámci dne 2. 12. 2000 vybral částku 3.938.216 ATS a dne 1. 1. 2003 vrátil částku 11.986.524 ATS na účet společnosti Intercontractor Ltd., Nicosia.

Za tento trestný čin byl obžalovaný A. N. podle § 160 odst. 4 trestního zákona odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání dvou roků, jehož výkon byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 trestního zákona podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti roků, podle § 53 odst. 1 trestního zákona k peněžitému trestu ve výměře 5.000.000 Kč s náhradním trestem odnětí svobody stanoveným podle § 54 odst. 3 trestního zákona v trvání dvou roků a podle § 49 odst. 1 trestního zákona k trestu zákazu činnosti spočívající ve výkonu povolání, zaměstnání nebo funkcí založených pracovní smlouvou, jmenováním, volbou či jiným způsobem a spojených s činností v orgánech státní moci, státní a veřejné správy, na dobu pěti roků.

Současně byl tímž rozsudkem obžalovaný P. S. uznán vinným trestným činem podplácení podle § 161 odst. 1, 2 trestního zákona, jehož se dopustil poskytnutím úplatku A. N. za to, že akcie Severočeské plynárenské, a.s. a Severočeské energetiky, a.s. budou z majetku města Chomutova prodány prostřednictvím jeho osoby právě společnosti VNG - Verbundnetz Gas Aktiengesellschaft Leipzig, přičemž úplatek poskytl A. N. shora uvedeným způsobem z provize ve výši 40.104.000 Kč, jíž získal od této německé společnosti za zprostředkování nákupu akcií. Za tento trestný čin byl obžalovaný P. S. podle § 161 odst. 2 trestního zákona odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání dvou roků, jehož výkon byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 trestního zákona podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti roků, a podle § 53 odst. 1 trestního zákona k peněžitému trestu ve výměře 1.000.000 Kč s náhradním trestem odnětí svobody stanoveným podle § 54 odst. 3 trestního zákona v trvání dvou roků.

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 16. 7. 2012, č. j. 4 To 170/2011 - 1347, podle § 257 odst. 1 písm. c) trestního řádu zrušil rozsudek soudu prvního stupně ohledně obžalovaného P. S. v celém rozsahu a jeho trestní stíhání pro uvedený skutek zastavil, neboť tento obžalovaný byl prohlášen za mrtvého a za den jeho úmrtí se považuje 29. 4. 2007.

Dále Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 16. 7. 2012, č. j. 4 To 170/2011 - 1349, k odvolání státního zástupce podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu rozsudek soudu prvního stupně ohledně obžalovaného A. N. zrušil ve výroku o trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu znovu rozhodl tak, že se obžalovaný A. N. odsuzuje podle § 160 odst. 4 trestního zákona k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře 4 roků, pro jehož výkon se podle § 39a odst. 3 trestního zákona zařazuje do věznice s dozorem. Jinak zůstal rozsudek soudu prvního stupně beze změny. Současně krajský soud podle § 256 trestního řádu zamítl odvolání obžalovaného A. N..

Následně dne 16. 11. 2012 zaslal Okresní soud v Chomutově odsouzenému A. N. uvedený rozsudek krajského soudu opatřený doložkou právní moci společně s výzvou k nástupu trestu odnětí svobody do 6. 12. 2012. Tato zásilka adresovaná do místa bydliště odsouzeného byla doslána na jeho firemní adresu, kde si ji však nevyzvedl, a proto ji pošta vrátila okresnímu soudu jako nedoručenou dne 5. 12. 2012.

Dne 11. 3. 2013 učinil předseda senátu Okresního soudu v Chomutově JUDr. I. N. úřední záznam do spisu, ve kterém uvedl, že o čtyři dny dříve telefonicky kontaktoval obhájce JUDr. J. R. s žádostí o sdělení adresy odsouzeného pro účely doručení rozsudku krajského soudu

do jeho vlastních rukou. Obhájce mu sdělil, že neví, kde se jeho klient v současnosti zdržuje. Následně dne 9. 3. 2013 ho kontaktoval obhájce s tím, že je klient upoután na lůžko ve zdravotnickém zařízení, jehož adresu však nemůže sdělit. Současně mu sdělil, že se klient za účelem doručení rozsudku na okresní soud nedostaví. Dále obhájce uvedl, že dne 11. 3. 2013 sám přijde na soud a převezme doručenkou bez adresy, kterou následně soudu vrátí s podpisem klienta. Tento postup však byl odmítnut s tím, že na doručence musí být adresa doručení. Z těchto důvodů předseda senátu v úředním záznamu ze dne 11. 3. 2013 uvedl, že se pokusí se o doručení rozsudku krajského soudu do vlastních rukou na všechny tři známé adresy odsouzeného.

Následně se okresnímu soudu vrátily dvě doručenkou s potvrzeními o převzetí rozsudku krajského soudu odsouzeným dne 26. 3. 2013 v místě jeho trvalého pobytu a na jeho firemní adrese. Později však vznikly pochybnosti o tom, zda převzetí těchto zásilek skutečně podepsal odsouzený, který se v této době měl zdržovat v USA, jak bude později zmíněno. Na základě výslechu policisty P. Z. a odsouzeného provedených Okresním soudem v Chomutově přitom bylo zjištěno, že obě písemnosti byly dne 26. 3. 2013 doručeny Městskou policií v Chomutově na firemní adresu muže, jenž vypadal jako odsouzený a prokázal se jeho občanským průkazem, přičemž odsouzený se vrátil ze zahraniční cesty dne 31. 3. 2013. Rozsudek krajského soudu tak byl odsouzenému účinně doručen až dne 9. 5. 2013 ve výkonu trestu odnětí svobody.

Dne 21. 11. 2012 odsouzený s odkazem na § 322 odst. 1 trestního řádu podal okresnímu soudu žádost o odklad výkonu trestu odnětí svobody na dobu nejméně šesti měsíců z důvodu svého zdravotního stavu, který doložil příloženými lékařskými zprávami. Dne 10. 12. 2012 obdržel okresní soud další podání, ve kterém mu odsouzený oznámil, že není schopen nastoupit do výkonu trestu kvůli své hospitalizaci ve zdravotnickém zařízení. Toto oznámení odsouzený podle svého tvrzení učinil z opatrnosti, neboť podle veřejně dostupných zdrojů je možné, že mu již soud nástup trestu nařídil. Současně připojil potvrzení zdravotnického zařízení o své hospitalizaci od 6. 12. 2012.

K žádosti okresního soudu Vězeňská služba České republiky ve stanovisku ze dne 20. 12. 2012, č. j. VS 91/87/2012-50/Všeob/801, na základě předložených lékařských zpráv posoudila zdravotní stav odsouzeného ve vztahu k jeho žádosti o odklad výkonu trestu odnětí svobody a doporučila tento odklad udělit na dobu šesti měsíců. Zdravotní služba Vězeňské služby totiž sama nemůže zajistit odsouzenému náležitou péči a jeho pobyt ve výkonu trestu odnětí svobody je za dané situace rizikový.

Opatřením ze dne 9. 1. 2013, č. j. 6 T 177/2005 - 1431, Okresní soud v Chomutově rozhodl předsedou senátu JUDr. I. N. o příbrání znaleckého ústavu k posouzení zdravotního stavu odsouzeného z hlediska jeho schopnosti nastoupit a vykonávat trest odnětí svobody. Na základě závěrů ústavního znaleckého posudku vypracovaného dne 25. 3. 2013 Okresní soud v Chomutově rozhodl stejným předsedou senátu usnesením ze dne 28. 3. 2013, č. j. 6 T 177/2005 - 1477, o neodložení výkonu trestu odnětí svobody odsouzenému, neboť u něho nelze dovodit přítomnost takových onemocnění, která by v dané době bezprostředně ohrožovala jeho život, přičemž stanovisko Vězeňské služby vychází z nespolehlivě zjištěného stavu věci a její závěr nemá oporu ve zdravotnické dokumentaci, kterou si ani k posouzení zdravotního stavu odsouzeného nevyžádala.

Dne 28. 3. 2013 sepsal předseda senátu Okresního soudu v Chomutově JUDr. I. N. úřední záznam, v němž uvedl, že ve věci zjištění pobytu odsouzeného bylo požádáno o spolupráci Policejní prezidium České republiky, odbor mezinárodní spolupráce, neboť byl učiněn poznatek, že odsouzený vycestoval na neznámé místo v USA. Podle zprávy Policejního prezidia odsouzený skutečně vycestoval do tohoto státu dne 7. 3. 2013 společně se svou manželkou, což bylo potvrzeno policejními složkami USA. Dále je dáno důvodné podezření, že odsouzený disponuje cestovními doklady jiného jména a hodlá se trvale usadit v USA,

kde v poslední době nakupovala nemovitosti společnost s jeho majetkovou účastí. Vycestování odsouzeného zpět do České republiky přitom nebylo potvrzeno. Dále se v úředním záznamu ze dne 28. 3. 2013 uvádí, že jelikož z konkrétních zpráv Policie ČR vyplývá důvodná obava, že odsouzený uprchne, bude se skrývat nebo se jiným způsobem vyhýbat nástupu trestu, je dnešního dne vydán příkaz k jeho dodání do výkonu trestu odnětí svobody.

Tento příkaz ze dne 28. 3. 2013 vydal předseda senátu Okresního soudu v Chomutově JUDr. I. N. podle § 321 odst. 3 trestního řádu a na jeho základě byl odsouzený dne 2. 4. 2013 v 10.00 hodin zatčen a téhož dne v 11.50 hodin předán do Věznice Praha-Pankrác.

Proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 7. 2012, sp. zn. 4 To 170/2011 - 1349 podal odsouzený dovolání, které Nejvyšší soud usnesením ze dne 25. 6. 2013, č. j. Tdo 552/2013 - 32, podle § 265i odst. 1 písm. e) trestního řádu odmítl. Usnesením Ústavního soudu ze dne 13. 5. 2014, sp. zn. II. ÚS 2788/13, byla odmítnuta i ústavní stížnost odsouzeného.

A. N. byl tedy pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř roků se zařazením do věznice s dozorem. Tento trest počal běžet dne 2. 4. 2013, jeho třetinu by tak vykonal dne 2. 8. 2014 a jeho polovinu dne 2. 4. 2015.

Dne 30. 6. 2014, tedy ještě před uplynutím jedné třetiny výkonu trestu, obdržel Okresní soud v Litoměřicích žádost E. N. o podmíněné propuštění svého manžela A. N. z výkonu trestu odnětí svobody. K této žádosti se odsouzený nacházející se ve Vazební věznici Litoměřice později připojil.

Okresní soud v Litoměřicích usnesením ze dne 15. 8. 2014, č. j. 24 PP 44/2014 - 27, podle § 88 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku a § 331 odst. 1 trestního řádu odsouzeného podmíněně propustil z výkonu trestu odnětí svobody, podle § 89 odst. 1 trestního zákoníku mu stanovil zkušební dobu v trvání sedmi let za současného vyslovení dohledu nad ním a podle § 89 odst. 2 trestního zákoníku mu uložil, aby vydal bezdůvodné obohacení získané trestným činem.

V odůvodnění tohoto usnesení soud uvedl, že A. N. vykonal třetinu trestu a v minulosti nebyl odsouzen pro jinou trestnou činnost. Z hodnocení věznice vyplývá, ve výkonu trestu byl posuzován kladně, byl třikrát kázeňsky odměněn a kázeňsky trestán nebyl, svým chováním a plněním povinností prokázal polepšení a je možno od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život. Od spáchání trestné činnosti, za kterou byl odsouzen, uplynulo již více než patnáct let a po tuto dobu se nedopustil další trestné činnosti ani přestupku. Odsouzený má rodinné zázemí i zaměstnání, což výrazně snižuje nebezpečí opakování trestné činnosti. Před dodáním do výkonu trestu odnětí svobody odsouzený neobdržel usnesení o nepovolení odkladu výkonu trestu ze zdravotních důvodů ani výzvu k nástupu trestu. Nebylo tedy prokázáno, že odsouzený na výzvu soudu k nástupu trestu odnětí svobody nereagoval, a proto při rozhodování o jeho podmíněném propuštění nelze posuzovat, zda nastoupil do výkonu trestu včas. Dále nebylo možné přihlížet ani k probíhajícímu šetření ohledně možného zneužití mobilních telekomunikačních zařízení na pracovišti stadiónu FK Teplice. Dosud totiž nebylo zahájeno trestní stíhání a věc se stále nachází ve fázi prověřování, které je navíc vedeno proti odsouzenému R. B. s tím, že odsouzený A. N. se na uvedeném pracovišti již od 11. 3. 2014 nenacházel a u nalezených blíže nespecifikovaných telekomunikačních zařízení se nepodařilo zjistit jejich majitele ani to, zda byly zneužity odsouzenými. Užití bundy s klubovými odznaky FK Teplice na pracovišti stadiónu, při němž byl odsouzený vyfotografován reportérem MF DNES, s ním bylo projednáno a žádný kázeňský trest mu nebyl uložen, neboť k jeho nápravě stačilo samotné projednání kárného přestupku. Dále nelze přihlížet k závažnosti trestné činnosti, za kterou byl odsouzený pravomocně potrestán, k mediálnímu obrazu, který v dané věci vznikl, k ničím nedoloženým fámám a spekulacím ve sdělovacích prostředcích ani k tvrzením o údajné další

trestné činnosti odsouzeného, neboť žádné jiné trestní řízení není vůči němu vedeno. Z těchto důvodů dospěl okresní soud k závěru o splnění zákonných podmínek pro podmíněné propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody za současného uložení maximálně možné zkušební doby a stanovení dohledu probačního úředníka za účelem zajištění nápravy odsouzeného. S ohledem na charakter trestné činnosti okresní soud uložil odsouzenému, aby vydal bezdůvodné obohacení získané trestným činem, přičemž se jedná o podmínku, k jejímuž splnění bude přihlížet v případě rozhodování o tom, zda se odsouzený ve zkušební době podmíněného propuštění osvědčil či nikoliv.

Krajský soud v Ústí nad Labem však k stížnosti státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Litoměřicích usnesením ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 To 386/2014 - 42, podle § 149 odst. 1 písm. b) trestního řádu usnesení o podmíněném propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody zrušil a soudu prvního stupně uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

V tomto zrušujícím usnesení krajský soud uvedl, že se soud prvního stupně nezabýval všemi důležitými hledisky uvedenými v § 88 odst. 1, 3 trestního zákoníku. V daném případě sice byly splněny formální podmínky pro podmíněné propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody, neboť ten vykonal třetinu uloženého trestu, nebyl odsouzen za zvláště závažný zločin a dosud nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody. Soud prvního stupně se však důkladně nevypořádal s otázkou, zda odsouzený svým chováním ve výkonu trestu odnětí svobody prokázal skutečné polepšení, nebo se u něho jedná o pouhé přizpůsobení podmínkám výkonu tohoto trestu.

V posuzovaném případě je třeba podle krajského soudu vycházet z toho, že odsouzený je ve Vazební věznici Litoměřice od 25. 4. 2014, tedy poměrně krátkou dobu, o čemž svědčí skutečnost, že zde je zařazen ve II. skupině vnitřní diferenciaci. Z hodnocení této věznice a jeho dodatku, jež bylo opatřeno v rámci řízení o stížnosti, přitom vyplývá, že zde byl pouze jednou kázeňsky odměněn pochvalou za plnění pracovních povinností a kázeňsky trestán nebyl, což však nelze nikterak přeceňovat či považovat za výjimečnou zásluhu odsouzeného, neboť se jedná o normální stav. Podstatné je tedy hodnocení odsouzeného z Vazební věznice Teplice, v níž se nacházel po většinu dosavadního výkonu trestu odnětí svobody. Během této doby byl sice kázeňsky odměněn jednou opuštěním věznice v souvislosti s návštěvou a dvakrát přerušením výkonu trestu. Nelze se však ztotožnit se závěrem soudu prvního stupně, že zde odsouzený nebyl kázeňsky řešen. Dne 4. 11. 2013 byl totiž odsouzený vyfotografován reportérem MF DNES, jak užíval na pracovišti stadionu FK Teplice nepovolené oblečení. S odsouzeným bylo zahájeno kázeňské řízení, v jehož závěru mu sice nebyl uložen kázeňský trest, neboť k jeho nápravě postačilo samotné projednání, nicméně se jednalo o kázeňský přestupek, byť byl vyřízen bez citelnější sankce. Dále soud prvního stupně sice nepřehlédl, že se odsouzeného týká prověřování v rámci trestní věci, avšak nelze souhlasit s tím, že tuto skutečnost není možné klást k jeho tíži. Je totiž třeba připomenout, že odsouzený je stále prověřován ve věci přečinu podle § 337 odst. 1 písm. g) trestního zákoníku, který měl být spáchán ve výkonu trestu odnětí svobody. Podle aktuální zprávy Policie České republiky, která byla opatřena pro účely stížnostního řízení, lze prověřování očekávat do 15. 10. 2014, neboť probíhá vyhodnocení vypracovaných odborných vyjádření z různých odvětví kriminalistiky.

Dále je podle krajského soudu nepochybné, že odsouzený sám do výkonu trestu odnětí svobody nenastoupil, nýbrž musel být do věznice dodán orgány Policie České republiky na základě soudního příkazu. Při hodnocení této skutečnosti, k níž bylo třeba při rozhodování o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody taktéž přihlížet, vzal přitom soud prvního stupně v úvahu jen formální kritérium spočívající v neexistenci dokladu o doručení výzvy k nástupu do výkonu trestu a v návaznosti na to přihlížel k tvrzení odsouzeného u veřejného zasedání, podle něhož nevěděl, že má do výkonu trestu nastoupit. Odsouzenému nelze klást

k tíži, že se zákonným způsobem, tedy podáním žádosti o odklad výkonu trestu odnětí svobody, bránil nástupu uloženého trestu. Nicméně soud prvního stupně se spokojil s touto argumentací, aniž vyhodnotil způsob, jakým odsouzený jednal po právní moci rozsudku. Dále se soud prvního stupně blíže nezabýval procesním postupem Okresního soudu v Chomutově, který na odsouzeného vydal příkaz k dodání do výkonu trestu odnětí svobody, čemuž předcházelo, že se mu nedařilo doručit rozsudek odvolacího soudu do datové schránky ani na ostatní jeho známé adresy. Obhájce přitom odmítl předsedovi senátu sdělit adresu pobytu, na kterou bylo možné toto rozhodnutí odsouzenému doručit. Okresní soud v Chomutově dále zaznamenal poznatek Policejního prezidia České republiky, že odsouzený dne 7. 3. 2013 společně s manželkou vycestoval z Německa na neznámé místo v USA, což bylo potvrzeno ve spolupráci se složkami policie působícími v této zemi. Přitom bylo dáno důvodné podezření, že odsouzený cestuje na doklady jiného jména a že se hodlá trvale usadit v USA, kde v poslední době společnost, ve které má majetkovou účast, nakupovala nemovité majetky. Na základě těchto konkrétních zjištění Okresní soud v Chomutově dovodil existenci důvodné obavy, že odsouzený uprchne, bude se skrývat nebo jinak vyhýbat nástupu do výkonu trestu, a proto v souladu s § 321 odst. 3 trestního řádu vydal příkaz k jeho dodání do výkonu trestu.

Dále krajský soud uvedl, že soud prvního stupně zcela pominul i přezkum toho, zda odsouzený vydal bezdůvodné obohacení získané trestným činem, byť mu tento postup ukládá ustanovení § 88 odst. 3 trestního zákoníku. Nelze totiž opomenout, že odsouzený v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu přijal úplatek a spáchal takový čin v úmyslu opatřit sobě prospěch velkého rozsahu a jako veřejný činitel v úmyslu opatřit sobě značný prospěch.

V dalším řízení se měl tedy soud prvního stupně daleko precizněji zabývat otázkou, zda jsou v případě odsouzeného skutečně splněny podmínky pro jeho podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a při svém rozhodování vzít v potaz uvedené úvahy krajského soudu. Současně měl soud prvního stupně vyčkat na skončení prověřování v trestní věci týkající se zneužití mobilních telekomunikačních zařízení na pracovišti stadiónu FK Teplice. Závěrem krajský soud připomněl, že usnesení bude následně nutně pečlivě ve shora naznačených intencích písemně odůvodnit při důsledném dodržení všech požadavků, která jsou na odůvodnění kladena v ustanovení § 134 odst. 2 trestního řádu.

Po vydání tohoto zrušujícího usnesení krajského soudu vzala manželka odsouzeného zpět svoji žádost o jeho podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Zpětvezetí žádosti obdržel Okresní soud v Litoměřicích dne 25. 11. 2014 a odsouzený se k němu později připojil.

Podáním, které obdržel Okresní soud v Chomutově dne 22. 1. 2015, podal odsouzený další žádost o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. V této době se odsouzený nacházel ve Věznici Všešrdy.

K projednání žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody Okresní soud v Chomutově nařídil veřejné zasedání na den 19. 2. 2015. Toho se za Okresní státní zastupitelství v Chomutově zúčastnil i kárně obviněný, který navrhl podmíněné propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody se stanovením zkušební doby v trvání tří roků bez vyslovení dohledu. Podle kárně obviněného totiž odsouzený splňoval podmínky pro takové rozhodnutí, neboť v minulosti byl jen jednou soudně trestán ve věci, v níž vykonává trest, je velmi dobře hodnocen, nejsou k němu žádné negativní poznatky, uhradil peněžitý trest, má funkční rodinné i sociální zázemí a nelze mu klást k tíži, že je veřejně známou osobou.

Okresní soud v Chomutově však v senátě, kterému předsedala Mgr. L. Ch., usnesením ze dne 19. 2. 2015, č. j. 5 PP 18/2015 - 32, podle § 88 odst. 1 písm. b) trestního řádu žádost odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody zamítl.

V odůvodnění tohoto usnesení soud uvedl, že odsouzený dosud neprokázal polepšení chováním po právní pomoci rozsudku. V průběhu výkonu trestu odnětí svobody sice dosáhl pěti kázeňských odměn, avšak první z nich mu byla udělena až po více než půl roce a přibližně ve stejném období musel být řešen kázeňských pohovorem kvůli porušení řádu výkonu trestu nošením nepovoleného oděvu, přičemž je lhostejné, zda stejný oděv měli i další vězni, jak se odsouzený hájí. Úvod výkonu trestu byl tedy z pohledu přístupu odsouzeného nevýrazný, průměrný a ne zcela bezproblémový. Kladný přístup k výkonu trestu začal odsouzený výrazněji projevovat až od přelomu let 2013 a 2014, což je kratší doba než třetina uloženého trestu. Ve vztahu k době od přeřazení odsouzeného do věznice s dohledem nelze zatím činit žádné závěry, neboť v tomto krátkém období se odsouzený v žádném směru nestačil projevit. Na základě uvedených poznatků lze tedy konstatovat, že odsouzený dosáhl přiměřené adaptace na výkon trestu a jeho přístup k němu je v posledních čtrnácti měsících výrazně kladný. Nicméně vývojový proces resocializace a polepšení odsouzeného není dovršen a hodnocení jeho chování zatím nedává dostatečný podklad pro závěr, že své polepšení již zcela prokázal a další výkon trestu není potřebný. Je tak nutné, aby odsouzený ještě po nějakou dobu pokračoval v započaté snaze, aby bylo možné získat jasnější náhled na jeho chování a mít k dispozici dostačující podklady pro závěr o jeho polepšení.

V tomto směru je nutné podle soudu vzít v úvahu i skutečnost, že odsouzený zatím na jednání, za které byl pravomocně odsouzen, nezískal strízlivý objektivní náhled a nedostavila se u něho sebereflexe. Odsouzený sice ve veřejném zasedání uvedl, že si je vědom nesprávnosti svého skutku, pro který si odpykává trest, avšak ještě před koncem roku 2014 proklamoval ve své reakci na stížnost státního zástupce proti rozhodnutí o jeho přeřazení do věznice s mírnějším režimem, že se vinen necítí a je pro něho problematické trest přijmout. Nelze tedy vyloučit, že tvrzení odsouzeného v řízení o žádosti o jeho podmíněné propuštění je zcela účelové a že neodráží jeho skutečný náhled na jeho trestnou činnost. Navíc odsouzený sám trest dobrovolně nenastoupil a byl do něho dodán. Po právní moci rozsudku, jehož znění si odsouzený vyslechl již dne 16. 7. 2012 při veřejném zasedání krajského soudu, provázely při doručování písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí do vlastních rukou opakované komplikace i neochota ze strany obhajoby. Po podání žádosti o odklad výkonu trestu odsouzený odcestoval na téměř čtyři týdny do USA, aniž na tuto skutečnost upozornil orgány činné v trestním řízení a aniž vyčkal, jak soud o žádosti rozhodne. Tuto dlouhou zahraniční cestu přitom vykonal bez jakékoliv obavy o své zdraví, ačkoliv se v souvislosti s nástupem do výkonu trestu odvolával na závažné zdravotní problémy. Soud tedy v této souvislosti nehodnotí negativně výsledné dodání odsouzeného do výkonu trestu, nýbrž jeho zcela evidentní snahu s využitím všech dostupných prostředků i zástupných problémů tento trest oddálit, případně se mu zcela vyhnout. Jediným výrazně kladným a nikterak nezpochybnitelným poznatkem k jednání odsouzeného po právní moci rozsudku tak zůstává bezodkladné zaplacení peněžitého trestu, které však nemůže zvrátit uvedené úvahy. Znovu je totiž třeba zdůraznit, že odsouzený byl s výsledkem odvolacího řízení a s ním spojenými důsledky velmi dobře srozuměn minimálně již na konci roku 2012.

V návaznosti na tyto skutečnosti je podle soudu diskutabilní i otázka předpokladu budoucího řádného života odsouzeného. Ten má jistě ve své rodině oporu a zázemí a jeho finanční jistoty nejsou do budoucna závislé na nelegálních aktivitách. Nicméně ze shora uvedených důvodů bylo u odsouzeného shledáno problematickým uvědomění si jeho vlastního pochybení a nesprávnosti jednání. V kontextu těchto skutečností, které mají vliv na rozhodnutí o žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, proto nelze zcela odhlédnout ani od charakteru trestné činnosti, za kterou byl odsouzen. Po řadu let

je odsouzený veřejně činnou osobou a působil ve funkcích starosty města a senátora, které téměř po celou dobu vykonával s vědomím trestného činu, za který v současné době vykonává trest odnětí svobody. S vědomím tohoto vysoce společensky škodlivého jednání tedy bez jakékoliv sebekritiky spoluvytvářel dalších sedm let obraz České republiky a kvality její politické scény. Této své minulosti odsouzený s ohledem na své aktuální osobní vnímání jednání, za které byl odsouzen, a další uvedené skutečnosti, stále ještě dluží kritický náhled, k němuž zatím nedospěl. Za stávající situace proto nelze vyloučit, že trestná činnost odsouzeného z roku 1999 není excesem a zůstává možnou variantou jeho budoucího života. Náhled odsouzeného sice, bohužel, odpovídá určitému úhlu pohledu společnosti na charakter trestné činnosti, za kterou byl odsouzen, nicméně její bagatelizace nemůže být posuzována ve prospěch žadatele o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

Dále soud uvedl, že odsuzující rozsudky výši bezdůvodného obohacení získané trestným činem blíže nespécifikují a v tomto směru nebyla odsouzenému uložena žádná povinnost. Navíc je otázkou, komu by mělo být bezdůvodné obohacení vydáno, když odsouzený vrátil jisté finanční prostředky na účet, z něhož mu byly zaslány, ještě před vyhlášením rozsudku soudu prvního stupně a navíc byla prohlášena za mrtvou osoba, která odsouzenému úplatek poskytla. Rovněž tak soud nepřihlížel k poznatkům zjištěným v trestní věci údajného zneužití mobilních komunikačních zařízení na pracovišti stadiónu FK Teplice, neboť ani přes značnou délku prověřování nebylo vůči žádné osobě zahájeno trestní stíhání a věc nebyla uzavřena ani jiným způsobem.

Nicméně shora uvedené úvahy jsou podle soudu zcela postačující pro závěr, podle něhož odsouzený nesplňuje podmínky pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, a proto jeho žádosti nemohlo být vyhověno.

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 7. 4. 2015, č. j. 5 To 90/2015 - 65, podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu stížnost odsouzeného proti uvedenému usnesení soudu prvního stupně zamítl.

V odůvodnění tohoto usnesení krajský soud z důvodu stručnosti plně odkázal na argumenty, které velmi podrobně a zcela přesvědčivě rozvedl soud prvního stupně v napadeném rozhodnutí. Dále zdůraznil, že chování odsouzeného ve výkonu trestu musí hodnotit v souvislosti s jeho charakterovými vlastnostmi, motivy a způsobem provedení činu. Jen za tohoto předpokladu lze posoudit, zda odsouzený ve výkonu trestu dosáhl takového stupně nápravy, že se již zbavil právě těch charakterových rysů a špatných návyků, které ho vedly k páchaní trestné činnosti nebo které vedle ostatních příčin alespoň přispěly k jeho rozhodnutí spáchat trestný čin. Pokud odsouzený žádá o podmíněné propuštění po výkonu třetiny uloženého trestu, musí se v něm chovat vzorně. V případě odsouzeného však proběhl kázeňský pohovor. Dále odsouzenému byla zaslána výzva k nástupu trestu do 6. 12. 2012 a již 21. 11. 2012 Okresní soud v Chomutově obdržel jeho žádost o odklad výkonu trestu zpracovanou obhájcem. Z této skutečnosti je nutno dovodit, že odsouzený o výzvě k nástupu trestu věděl. V této souvislosti je třeba zmínit i usnesení Okresního soudu v Chomutově ze dne 28. 3. 2013, kterým nebylo vyhověno žádosti odsouzeného o odklad výkonu trestu. S ohledem na poznatek, že odsouzený vycestoval s manželkou do USA, vydal Okresní soud v Chomutově téhož dne příkaz k jeho dodání do výkonu trestu. Ve vztahu k správnému úhlu sebereflexe, na který poukazoval soud prvního stupně, je nutné zdůraznit, že odsouzený udělil advokátovi plnou moc k zastupování a musel být srozuměn s tím, jakou obhajobu tento obhájce zvolí. Pokud takto zvolená obhajoba nevyzněla kladně ve prospěch odsouzeného, nemůže odsouzený nyní prohlásit, že se spolehl na obhájce, aniž by ovlivňoval obsah jím zpracovaných podání. Také podle závěru krajského soudu tedy odsouzený nesplňoval podmínky pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

Dne 9. 4. 2015 obdržel Okresní soud v Chomutově návrh zájmového sdružení občanů o podmíněné propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody za současného přijetí nabídnuté záruky za dovršení jeho nápravy, který podalo občanské sdružení Gryphons se sídlem v Mostě. V tomto návrhu se uvádí, že odsouzený již vykonal polovinu trestu odnětí svobody, chová se v něm na velmi dobré úrovni, je v něm pracovníčně zařazen, plní program zacházení, má reálný náhled na své dřívější protizákonné jednání, plně si uvědomuje míru svého zavinění a trest přijal. Členové sdružení se s odsouzeným před nástupem do výkonu trestu stýkali, vzájemně se navštěvovali, pořádali spolu výlety a někteří z nich se s odsouzeným osobně znají více než 15 let. Proto by mu chtěli pomoci při adaptaci do civilního života a převzít záruku za dovršení jeho nápravy, které v případě vyhovění návrhu bude sledovat výbor sdružení ve složení J. Z., P. Ch. a V. M., s nimiž odsouzený před nástupem do výkonu trestu dlouhodobě komunikoval. Dále bude dovršení nápravy odsouzeného sledovat i jeho rodinný přítel D. J., který je s ním po dobu výkonu trestu v písemném i osobním kontaktu.

K tomuto návrhu připojilo občanské sdružení Gryphons stanovy, z nichž vyplývá, že bylo registrováno u Ministerstva vnitra dne 17. 4. 2013 a jeho základními cíly jsou zejména organizování motorkářských výletů a srazů pod hlavičkou Gryphons, případně dalších motorkářských akcí, ochrana životního prostředí monitorováním a vyhodnocováním, ochrana občanských práv prostřednictvím šíření osvěty a spolupráce s orgány obcí, krajů a s ostatními podobnými sdruženími a jednotlivci. Dále uvedené sdružení předložilo zápis z valné hromady ze dne 3. 4. 2015, na které bylo přijato rozhodnutí o podání návrhu na podmíněné propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody za současného převzetí záruky za dovršení jeho nápravy.

Následně právní zástupkyně zájmového sdružení občanů Gryphons soudu sdělila, že odsouzený požádal toto sdružení přípisem ze dne 23. 1. 2015 o přijetí za člena. Odsouzený se ke vstupu do sdružení rozhodl, neboť se ztotožňuje s jeho cíli a činností, o nichž se dověděl od svého rodinného přítele Davida Ježka, který je rovněž jeho členem. Uskutečňování činností spolku by rád napomáhal i odsouzený, pro něhož je práce s lidmi blízká. Sdružení Gryphons úzce spolupracuje s obcí Želenice a podílí se na organizování jejích akcí formou zapůjčování a předvádění netradičních vozidel, čtyřkolek a jiných věcí. K tomuto podání zástupkyně zájmového sdružení občanů předložila žádost obce Želenice o pomoc při organizaci tradiční Neckyády a předvedení Hot Rod Show ze dne 16. 2. 2015, žádost obce Želenice o zapůjčení čtyřkolky ze dne 23. 3. 2015 a poděkování obce Želenice za zapůjčení pípy při pálení čarodějnic ze dne 1. 5. 2015, které ve všech případech podepsal starosta obce J. Z..

V hodnocení ze dne 11. 4. 2015 ředitel Věznice Všehrdy uvedl, že odsouzený ve Vazební věznici Teplice, kam byl po nástupu do výkonu trestu přemístěn dne 25. 4. 2013, plnil program zacházení. Pracovní zde byl zařazen od 15. 5. 2013 jako knihovník a dne 1. 11. 2013 byl přeřazen na pracoviště s volným pohybem mimo věznici v areálu FK Teplice. Program zacházení plnil odsouzený i ve Vazební věznici Litoměřice, kam byl přemístěn dne 25. 4. 2014. Zde byl pracovníčně zařazen dne 22. 5. 2014 do kuchyně jako pomocná síla a od 1. 7. 2014 pracoval jako skladník ve skladu prádla. V říjnu 2014 byl přeřazen z II. do I. přístupné skupiny vnitřní diferenciací. Dne 18. 12. 2014 vyhověl Okresní soud v Litoměřicích žádosti odsouzeného a přeřadil ho z věznice s dozorem do věznice s dohledem. Z tohoto důvodu byl odsouzený dne 22. 12. 2014 přemístěn k dalšímu výkonu trestu do Věznice Všehrdy. V ní se v rámci pracovních aktivit zapojuje do prací formou úklidů na oddělení. Dne 4. 2. 2015 byl pracovníčně zařazen na střežené pracoviště společnosti BALOX Enterprise s.r.o. V oblasti vzdělávacích aktivit preferuje samostudium angličtiny, v rámci zájmových aktivit se věnuje individuální četbě a zapojuje se do sportovního kroužku a v oblasti utváření vnějších vztahů udržuje písemný, telefonický a osobní kontakt s rodinnými příslušníky. Cíle programu zacházení ve Věznici Všehrdy plní. Odsouzený má po celou dobu výkonu trestu chování a vystupování na velmi dobré úrovni. V kolektivu odsouzených nemá problémy, nevyhledává spory, k zaměstnancům Vězeňské

služby se chová slušně a respektuje jejich pokyny a nařízení. Za dobu výkonu trestu byl celkem šestkrát kázeňsky odměněn. Za pracovní činnost ve Vazební Věznici Teplice mu bylo jednou povoleno opustit věznici v souvislosti s návštěvou a dvakrát mu byl přerušena výkon trestu. Za pracovní činnost a příkladné plnění povinností mu byly ve Vazební věznici Litoměřice uděleny dvě pochvaly. Jednu pochvalu za práci na ubytovně pak odsouzený obdržel ve Věznici Všehrdu. Kázeňsky trestán odsouzený nebyl. Po výkonu trestu se vrátí k manželce a bude pracovat jako vedoucí údržby u společnosti Multitechnik s.r.o. v Chomutově. Míra připravenosti odsouzeného na život po výkonu trestu je tedy celkem dobrá s ohledem na jeho sociální zázemí a údajně zajištěné zaměstnání. Odsouzený si plně uvědomuje dosah svého protiprávního jednání i míru zavinění a trest přijímá, včetně nutnosti uhrazení všech peněžitých pohledávek. Po propuštění se bude snažit vrátit se k manželce a zapojit se do běžného života.

V dodatku hodnocení ze dne 6. 5. 2015 ředitel Věznice Všehrdu uvedl, že odsouzený byl v mezidobí jednou kázeňsky odměněn a nebyl kázeňsky trestán. Poslední odměna spočívající v mimořádném zvýšení doby trvání návštěv během jednoho kalendářního měsíce na 4,5 hodiny byla odsouzenému udělena za výsledky na pracovišti a aktivitu na ubytovně.

Okresní soud v Chomutově nařídil k projednání návrhu zájmového sdružení občanů Gryphons veřejné zasedání na den 7. 5. 2015, jemuž byl přítomen senát pod předsednictvím JUDr. I. N. a kárně obviněný zastupující Okresní státní zastupitelství v Chomutově. Veřejné zasedání bylo zahájeno v 08.42 hodin.

Odsouzený při výslechu uvedl, že obdržel ještě další odměnu spočívající v prodloužení doby návštěv o 1,5 hodiny. Zdržovat se bude s rodinou v Chomutově a zaměstnán bude v rodinné firmě. Za nepovolené používání telekomunikačních zařízení na pracovišti stadionu FK Teplice nebyl nikdy obviněn, ačkoliv mu v této věci byly odebrány otisky prstů i vzorek DNA, načež mu vyšetřovatel sdělil, že byl za tento skutek potrestán jiný vězeň. S členy sdružení Gryphons byl před nástupem do výkonu trestu v dlouhodobém kontaktu a má s nimi společné zájmy. Je mu známo, co by se stalo, kdyby porušil uložený trest zákazu činnosti.

Dále předseda senátu předložil k nahlédnutí návrh zájmového sdružení Gryphons a další listinné důkazy, včetně soudních spisů týkajících se rozhodování o předchozích dvou žádostech o podmíněné propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody. K dotazu soudu dále zástupce občanského sdružení J. Z. uvedl, že spolupráce s odsouzeným spočívá nejen ve společných výletech, nýbrž i v rodinných setkáních a akcích pro občany, při nichž má odsouzený možnost zajistit historická vozidla. Tato spolupráce je plánována v širší oblasti. Jinak zástupce zájmového sdružení občanů setrval na podaném návrhu.

Kárně obviněný v závěrečné řeči zdůraznil, že Okresní soud v Chomutově rozhoduje o žádosti o podmíněné propuštění odsouzeného již podruhé, přičemž k první žádosti zaujal v únoru 2015 kladné stanovisko. Od této doby došlo k určitým změnám. Odsouzený je nadále kladně hodnocen, přibýly mu kázeňské odměny a občanské sdružení Gryphons nabídlo záruku za dovršení jeho nápravy. Na tyto změny kárně obviněný znovu poukázal a navrhl, aby žádosti zájmového sdružení občanů bylo vyhověno za současného přijetí jeho záruky a stanovení zkušební doby v trvání 3 až 4 roků.

Obhájce odsouzeného se v závěrečné řeči s návrhem ztotožnil a nad rámec skutečností uvedených kárně obviněným poukázal na to, že odsouzený svým chováním ve výkonu trestu přispěl ke svému zařazení do věznice s nejmírnějším režimem, má vytvořené sociální zázemí a plně si uvědomuje dosah svého jednání. Navrhuje proto žádosti občanského sdružení vyhovět a stanovit přiměřeně dlouhou zkušební dobu se současným přijetím záruky za dovršení jeho nápravy.

Odsouzený v závěrečné řeči souhlasil s tím, co bylo uvedeno, a prohlásil, že si uvědomuje dosah svého jednání.

Po poradě senátu vyhlásil jeho předseda usnesení, kterým byl odsouzený podle § 88 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody se současným přijetím záruky občanského sdružení Gryphons za dovršení jeho nápravy. Dále byla podle § 89 odst. 1 trestního zákoníku odsouzenému stanovena zkušební doba v trvání čtyř roků. Po vyhlášení tohoto usnesení se odsouzený, zástupce zájmového sdružení občanů i kárně obviněný vzdali práva stížnosti, přičemž odsouzený ani státní zástupce netrvali na písemném vyhotovení jeho odůvodnění. Písemné vyhotovení usnesení Okresního soudu v Chomutově ze dne 7. 5. 2015, č. j. 2 PP 81/2015 - 31, které nabylo právní moci téhož dne a jímž byl odsouzený podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody za současného přijetí záruky zájmového sdružení občanů za dovršení jeho nápravy, tedy nebylo odůvodněno. Kopii tohoto usnesení převzali odsouzený, kárně obviněný a zástupce věznice, jemuž byl současně doručen i příkaz k propuštění odsouzeného, načež bylo veřejné zasedání v 09.15 hodin skončeno. Odsouzený byl propuštěn na svobodu dne 7. 5. 2015 v 14.00 hodin.

Všechna uvedená skutková zjištění vyplývají ze spisu Okresního soudu v Chomutově sp. zn. 6 T 177/2005, ze spisu Okresního soudu v Litoměřicích sp. zn. 24 PP 44/2014, ze spisu Okresního soudu v Chomutově sp. zn. 5 PP 18/2015, ze spisu Okresního soudu v Chomutově sp. zn. 2 PP 81/2015, z kopie obsahu spisu Okresního státního zastupitelství v Litoměřicích sp. zn. ZP 85/2014, z kopie obsahu spisu Okresního státního zastupitelství v Chomutově sp. zn. ZP 61/2015, ze spisu Vrchního státního zastupitelství v Praze sp. zn. 1 VZT 351/2015, jakož i ze záznamu o přezkoumání postupu státního zástupce v řízení o podmíněném propuštění odsouzeného A. N. ze dne 26. 5. 2015, č. j. 1 KZT 1168/2014-25.

Ve vyjádření ke kárnému návrhu a při výslechu před kárným senátem kárně obviněný uvedl, že se na agendu podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody specializuje od roku 1977, ve kterém se stal prokurátorem. Těmto věcem se na Okresním státním zastupitelství v Chomutově věnuje přibližně ze tří čtvrtin a ve zbytku je vyřizují další státní zástupci mužského pohlaví, protože nepovažuje za vhodné posílat do vězeňského prostředí ženy. K oběma veřejným zasedáním Okresního soudu v Chomutově, ve kterých se rozhodovalo o žádostech o podmíněné propuštění odsouzeného A. N., byl přidělen v souladu s týdenním rozvrhem práce na základě vlastního rozhodnutí, aby kolegům umožnil intervenovat u soudu v jejich trestních věcech. Při rozhodování o žádosti zájmového sdružení občanů postupoval standardně a k A. N. přistupoval stejným způsobem jako k ostatním odsouzeným. Ve shodě se svým náměstkem Z. K., který v příslušné trestní věci vykonával dozor, dospěl k závěru, že odsouzený A. N. splňuje veškeré podmínky pro podmíněné propuštění z výkonu trestu. Veřejné zasedání trvalo nezvykle dlouho po dobu 45 minut, když běžně se o žádostech odsouzených rozhoduje během 15 až 20 minut. V něm rozhodoval soudce, který věc znal z řízení před soudem, v němž byl A. N. odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Také on sám byl dobře znalý věci, neboť ji zpočátku dozoroval a poté inicioval odvolání proti původně uloženému podmíněnému trestu odnětí svobody. Rovněž znal rozhodnutí soudů o předchozích žádostech o podmíněné propuštění odsouzeného A. N. z výkonu trestu. Na veřejné zasedání se dokonale připravil a byl seznámen se všemi podklady, včetně těch, které se týkaly zájmového sdružení občanů Gryphons. Při veřejném zasedání přednesl závěrečný návrh, který řádně odůvodnil, a jelikož soud rozhodl v souladu s ním, neměl důvod si ponechat lhůtu nebo podávat opravný prostředek, což je standardní postup. Při tomto rozhodování byla vzata v úvahu i judikatura Ústavního soudu představovaná nálezy sp. zn. III. ÚS 1735/2010 a sp. zn. IV. ÚS 2253/2014, podle nichž samotnou závažností trestného činu, za který byl uložen trest odnětí svobody, nelze zdůvodnit případné zamítavé rozhodnutí o podmíněném propuštění, přičemž posuzování zákonných podmínek pro použití tohoto institutu je plně věcí soudcovské úvahy, která jen nemůže být v extrémním rozporu s provedenými důkazy. Z těchto důvodů se necítí být

vinen skutkem uvedeným v kárném návrhu a trvá na tom, že rozhodnutí o podmíněném propuštění odsouzeného A. N. z výkonu trestu odnětí svobody bylo v souladu se zákonem.

Předpoklady pro takový postup uvedené v § 88 odst. 1 trestního zákoníku byly podle kárně obviněného splněny, neboť odsouzený se dopustil trestné činnosti v roce 1999, o jeho podmíněném propuštění bylo rozhodováno až v roce 2015, jednalo se o jediné jeho odsouzení, po celou dobu výkonu trestu měl vzorné chování, byl zde velmi kladně hodnocen a měl veškeré předpoklady k vedení řádného života vzhledem ke svému rodinnému zázemí. Přitom ve shodě se soudci zastával názor, že v podstatě každému odsouzenému by měla být dána šance, aby se vrátil do společnosti. Navíc Věznice Všehrady patří mezi nejmírnější typy nápravných zařízení, kam nejsou umísťováni recidivisté, a proto je zde výrazně vyšší předpoklad kladného rozhodnutí o žádostech o podmíněné propuštění. Ve vztahu k odsouzenému A. N. tedy neshledal žádné problémy z hlediska splnění podmínky vedení řádného života. Navíc odsouzený si byl vědom svého provinění, litoval jej a vystupoval velmi solidně.

O všech okolnostech týkajících se nástupu odsouzeného A. N. do výkonu trestu odnětí svobody byl kárně obviněný podle svého dalšího tvrzení pravidelně informován. Tyto skutečnosti však nenasvědčovaly tomu, že by se odsouzený nástupu trestu vyhýbal nebo jeho účel mařil. Odsouzenému totiž nemůže být přičítáno k tíži podání žádosti o odklad výkonu trestu ze zdravotních důvodů, neboť tímto postupem pouze využil svého zákonného oprávnění. Soud se přitom touto žádostí několik měsíců pečlivě zabýval, dospěl k závěru o možnosti nástupu odsouzeného do výkonu trestu a vydal příkaz k jeho dodání do věznice. Předseda senátu dále přijal utajené opatření ke sledování odsouzeného, z něhož rovněž nevyplývala žádná obava, že by se vyhýbal nástupu trestu.

Podle kárně obviněného bývají záruky zájmových sdružení občanů vždy nejisté, neboť z jejich žádostí se nedají zjistit všechny potřebné skutečnosti. Převzetí záruky za dovršení nápravy odsouzených nabízejí odborové organizace, dobrovolná sdružení, církve i profesní organizace, které se těmito záležitostmi zabývají. Žádosti o podmíněné propuštění podané těmito subjekty se vyskytují asi desetkrát ročně, a jelikož se týkají recidivistů, tak jim nebývá většinou vyhověno. V některých případech však s převzetím záruky zájmového sdružení občanů souhlasil. V rámci přípravy na veřejné zasedání si ve spolkovém rejstříku ověřoval formální podklady týkající se občanského sdružení Gryphons, přečetl si stanovy a z nich zjistil jeho zaměření. Předsedou tohoto zájmového sdružení občanů byl starosta obce a důvěryhodná osoba, která při veřejném zasedání vysvětlila, že se s odsouzeným zná dlouhou dobu a spojuje je zájem o motorismus. Tento spolek sice existoval jen dva roky, což však neznamenalo, že by mu nemohl důvěřovat. Nepátral po tom, jaké vztahy existovaly mezi občanským sdružením a odsouzeným před jeho přijetím za člena. Zaručit se za odsouzeného mohlo sdružení i přesto, že byl jeho členem krátkou dobu, neboť vždy záleží především na osobních vazbách mezi lidmi. Dotazem u soudu zjistil, že v současnosti zájmové sdružení občanů Gryphons záruku uplatňuje a o chování odsouzeného soud průběžně informuje. Proto nepochybil, když při veřejném zasedání navrhl, aby žádosti tohoto občanského sdružení bylo vyhověno.

Dále si kárně obviněný vybavil, že krajský soud ve svém prvním rozhodnutí neshledal podmínky pro podmíněné propuštění A. N. na základě podezření, že tento odsouzený ve výkonu trestu odnětí svobody používal telekomunikační mobilní zařízení. Jelikož se později prokázalo, že uvedený skutek spáchal jiný odsouzený, odpadl oproti stavu před rokem jeden z důvodů svědčících v neprospěch A. N., který navíc po celou tuto dobu pokračoval ve vzorném chování. Krajský soud se ve svém prvním rozhodnutí zmínil i o uvedených okolnostech týkajících se nástupu odsouzeného do výkonu trestu a o problematice vydání bezdůvodného obohacení. Touto druhou záležitostí se však nebylo možné zabývat, neboť v příslušné trestní věci byla část peněz z účtu odsouzeného jím převedena zpět, orgány činné v trestním řízení tak již v podstatě neměly co zajíšťovat a navíc peníze nebylo možné nikomu vrátit. Proto soud uložil odsouzenému

peněžitý trest v maximální možné výměře a o vydání neoprávněného majetkového prospěchu nebylo rozhodováno. Při posuzování žádosti o podmíněné propuštění se tak nezabýval výší úplatku a jinými okolnostmi, za nichž byl trestný čin spáchán, neboť ty byly řešeny nalézacím a odvolacím soudem.

Kárně obviněný nesouhlasil s názorem okresního soudu učiněným při rozhodování o druhé žádosti o podmíněné propuštění A. N. z výkonu trestu a aprobovaným krajským soudem, podle něhož tento odsouzený ve výkonu trestu neprokázal polepšení a jeho kázeňské odměny byly pouhou adaptací a podmínky věznice. Takový závěr totiž považuje za opodstatněný jen ve vztahu k recidivistům, a nikoliv k odsouzenému A. N.. Ten totiž ve výkonu trestu odnětí svobody pracoval ve skladu prádla, kuchyni i dalších pracovištích a vycházel s jinými odsouzenými i pracovníky vězeňské služby, což nasvědčovalo tomu, že u něho došlo k zásadnímu posunu v nazírání na jeho trestnou činnost. Uvedený poznatek tak vyhodnotil jako projev převýchovy odsouzeného, u něhož nebyla zjištěna jediná okolnost nasvědčující tomu, že by takto jednal účelově.

Podmínka sebereflexe, pro jejíž nedostatek krajský soud rovněž neshledal podmínky pro podmíněné propuštění odsouzeného A. N., není podle kárně obviněného stěžejním předpokladem pro rozhodování podle § 88 odst. 1 trestního zákoníku. Nedostatek sebereflexe odsouzeného jako skutečnosti bránící jeho podmíněnému propuštění by totiž znamenal, že osoby popírající trestnou činnost by byly znevýhodněny oproti recidivistům, kteří byli přistiženi při páchání trestného činu a jimž tak nezbyvá, než se přiznat. Odsouzený A. N. se v trestním řízení hájil způsobem, který uznal za vhodný, přičemž v závěru svého pobytu ve výkonu trestu přehodnotil svůj přístup a uvedl, že svého jednání lituje a je si vědom toho, čeho se dopustil. Proto dospěl k závěru, že u odsouzeného došlo k posunu v nazírání na své jednání, který zákon předpokládá, a proto sebereflexi u něho shledal. Tu spatřoval i kvůli tomu, že odsouzený ve výkonu trestu snad poprvé v životě fyzicky pracoval, vykonával nevděčné manuální práce, byl ve všech směrech kladně hodnocen a dosáhl odměn i za obyčejný úklid. Při veřejném zasedání pak bylo na odsouzeném viditelné jeho zdrcení tím, co provedl. Přítomnost sebereflexe je navíc záležitostí individuálního posouzení a v tomto směru nesouhlasil s poněkud složitou argumentací soudkyně Okresního soudu v Chomutově, která ji v řízení o předchozí žádosti o podmíněné propuštění odsouzeného ještě neshledala.

Kárně obviněný také uvedl, že při veřejném zasedání ze dne 7. 5. 2015 měl stejný názor jako dne 19. 2. 2015, kdy soud rozhodoval o předchozí žádosti o podmíněné propuštění odsouzeného z výkonu trestu. Tehdy hodnotil okresní soud chování odsouzeného do konce roku 2014, přičemž krajský soud neprovedl žádné vlastní dokazování, kterým by řízení doplnil, a toliko stručně odkázal na rozhodnutí soudu prvního stupně s tím, že se s jeho závěry ztotožňuje. Rozhodnutí krajského soudu o předchozí žádosti o podmíněné propuštění odsouzeného z výkonu trestu tak bylo velmi nepřesvědčivé a lakonické. Z těchto důvodů mohl při veřejném zasedání ze dne 7. 5. 2015 s klidným svědomím opakovat svoje kladné stanovisko k žádosti o podmíněné propuštění odsouzeného s tím, že od února téhož roku došlo k dalšímu výraznému a žádoucímú posunu v jeho chování. Není sice obvyklé, že by žádost o podmíněné propuštění byla zamítnuta a na základě opakované žádosti byl odsouzený z výkonu trestu podmíněně propuštěn, nicméně se nejedná o výjimečnou situaci. Odsouzený totiž bývá někdy poučen, že uvedenou žádost může podat i zájmové sdružení občanů, a to ještě před uplynutím šestiměsíční lhůty od zamítnutí předchozí žádosti.

Podle svého dalšího tvrzení kárně obviněný A. N. zná, několikrát se s ním setkal v rámci svých služebních aktivit, avšak kromě nich s odsouzeným nebyl, není ani nebude ve styku. Proto neshledal žádný poměr k odsouzenému, který by mu bránil v účasti na veřejném zasedání ze dne 7. 5. 2015. Po podmíněném propuštění odsouzeného z výkonu trestu se s ním již nesetkal.

Bezprostředně po skončení svého výsledku se kárně obviněný vzdálil z jednací síně za účelem své účasti na poradě pořádané Nejvyšším státním zastupitelstvím, při níž měly být vyhodnoceny poznatky o úrovni postupu státních zástupců a rozhodovací činnosti soudů ve věcech týkajících se rozhodování o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. S neúčastí kárně obviněného při dalším průběhu jednání kárný senát vyslovil souhlas, neboť byly splněny podmínky pro projednání kárné věci v jeho nepřítomnosti uvedené v § 17 odst. 1 věty druhé zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů (dále jen „zákon o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů“).

Poté přistoupil kárný senát k výsledku svědka JUDr. I. N.. Ten uvedl, že se agendou podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody zabývá pět roků a že ji na Okresním soudě v Chomutově vyřizuje společně s Mgr. L. Ch., přičemž každá druhá taková věc napadá do jeho senátu. Na základě tohoto pravidla mu podatelna přidělila k vyřízení žádost občanského sdružení Gryphons o podmíněné propuštění odsouzeného A. N. z výkonu trestu odnětí svobody za současného přijetí záruky za dovršení jeho nápravy. K projednání této žádosti nařídil na den 7. 5. 2015 veřejné zasedání, které trvalo déle než obvykle a bylo vedeno standardně, se vši svědomitostí a opatrností. Na veřejné zasedání byl řádně připraven, spis znal podrobně a nemusel ho studovat, protože v dané trestní věci rozhodoval před nalézacím soudem. Veřejnému zasedání byl přítomen i vychovatel, po němž žádné poznatky o odsouzeném nežádal. Usnesení o podmíněném propuštění A. N. vyhotovil po rozhodnutí senátu. Poté se konala ještě další veřejná zasedání, která skončila asi kolem jedenácté hodiny.

Dále svědek uvedl, že při rozhodování o podmíněném propuštění A. N. z výkonu trestu vycházel především z hodnocení odsouzeného, které bylo po všech stránkách kladné. Odsouzený totiž obdržel množství kázeňských odměn, nebyl mu uložen žádný kázeňský trest, byl poprvé ve výkonu trestu odnětí svobody, spáchal trestnou činnost před více než 15 lety, jeho chování bylo na požadované úrovni, měl sociální a rodinné zázemí a nedlouho po právní moci rozsudku zaplatil peněžitý trest. Prostřednictvím internetu se seznámil s činností zájmového sdružení občanů, které nad dovršením nápravy odsouzeného převzalo záruku. On sám považuje motorismus za ušlechtilý spor a na pořádání motoristických akcí nespatořoval nic škodlivého pro společnost. Za důležitou skutečnost týkající se předmětu činnosti zájmových sdružení občanů pak považuje spolupráci s nimi.

Svědék podle svého dalšího tvrzení neshledal skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by se odsouzený vyhýbal nástupu do výkonu trestu odnětí svobody. Jeho žádost o odklad výkonu trestu ze zdravotních důvodů přezkoumal a za tímto účelem nařídil vypracování posudku znaleckého ústavu, neboť vězeňská služba k této žádosti zaujalo kladné stanovisko, aniž měla k dispozici kompletní zdravotní dokumentaci. Na základě tohoto znaleckého posudku shledal žádost odsouzeného nedůvodnou a rozhodl o nařízení výkonu trestu. Ve spolupráci s policejním orgánem monitoroval pohyb odsouzeného, takže byl přesně informován o tom, kde se nachází. Obavu z vyhýbání se výkonu trestu neměl ani v souvislosti s cestou odsouzeného do USA a příkaz k jeho dodání do výkonu trestu vydal kvůli obsahu znaleckého posudku, zamezení dalších spekulací a nestandardnímu chování obhájce.

Následně předseda kárného senátu přečetl svědkovi jím sepsaný úřední záznam ze dne 28. 3. 2013, podle jehož výslovného znění byla důvodem k dodání odsouzeného do výkonu trestu odnětí svobody důvodná obava, že odsouzený uprchne, bude se skrývat nebo se jiným způsobem vyhýbat nástupu trestu, která vyplývala z konkrétních zpráv Policie ČR. K tomu svědek uvedl, že si již nevzpomíná na vyhotovení uvedeného úředního záznamu, nicméně vycházel z informací pracovníka příslušného policejního útvaru, že odsouzený má zpáteční letenku a předpokládá se jeho návrat do České republiky, k čemuž také skutečně došlo. Domnívá se, že příkaz k dodání do výkonu trestu nevydal v době, kdy odsouzený pobýval v USA, nýbrž bezprostředně po vydání usnesení o neodložení výkonu trestu odnětí svobody. Rozhodnutí o dodání odsouzeného

do výkonu trestu bylo nejspíše v tomto kontextu motivováno snahou vyhnout se jakýmkoliv nepříjemnostem.

Dále si svědek vybavil, že krajský soud ve svém prvním rozhodnutí neshledal podmínky pro podmíněné propuštění A. N. na základě podezření z používání telefonu tímto odsouzeným ve výkonu trestu. V mezidobí se však zjistilo, že toto zařízení užíval jiný odsouzený, což byla jedna změna oproti stavu, ve kterém rozhodoval krajský soud. Ten dále rozhodl o stížnosti proti usnesení o zamítnutí předchozí žádosti odsouzeného, aniž vyslovil jakýkoliv právní názor, neboť se jen ztotožnil s tím, co uvedl okresní soud. S jeho závěrem, podle něhož pochvaly udělené odsouzenému jsou výrazem pouhého přizpůsobení na podmínky vězení, byl seznámen, nicméně dospěl k závěru, že chování odsouzeného je na požadované úrovni. Takové posouzení přitom vždy záleží na konkrétních okolnostech a jejich vyhodnocení. Dále se okresní soud v předchozím rozhodnutí zmínil o nedostatku sebereflexe odsouzeného, nicméně ten při veřejném zasedání ze dne 7. 5. 2015 uvedl, že svého jednání lituje. Navíc sebereflexe není zákonným hlediskem a nikdy dříve se ve své praxi s takovým pojmem nesetkal. U odsouzeného vzhledem k jeho předchozímu životu a předpokladu budoucího života nebyla otázka resocializace až tak důležitá, neboť se nejedná o recidivistu. To, že si své jednání uvědomil a litoval jej, je spíše otázkou naplnění předpokladu, že u něho výkon trestu splnil svůj účel.

Podle dalšího tvrzení svědka senát pod vedením jeho kolegyně Mgr. L. Ch. při svém rozhodování vycházel ze stavu, který tu byl na konci roku 2014. Oproti tomu jeho senát rozhodoval v květnu 2015, přičemž v mezidobí došlo k určitému posunu, neboť byla nabídnuta záruka občanského sdružení, odsouzenému přibýly další kázeňské odměny a především byl věznicí lépe hodnocen, což považoval za základní pramen pro své rozhodnutí, neboť v hodnocení věznic bylo posouzeno chování, vystupování, pracovitost a další faktory ovlivňující riziko recidivy odsouzeného. Při rozhodování o nové žádosti o podmíněné propuštění tedy vycházel z jiného stavu, který byl pro odsouzeného příznivější, a proto se neřídil tím, co vyslovil krajský soud při rozhodování o předchozí žádosti. Za této situace neshledal žádné důvody, které by bránily podmíněnému propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody.

Svědka též prohlásil, že se s odsouzeným A. N. nikdy nesetkal, před přidělením k Okresnímu soudu v Chomutově žil 30 let v Praze a do nápadu věci v řízení před nalézacím soudem ani nevěděl, že se jedná o senátora. Rovněž tak se nikdy neviděl s členy občanského sdružení Gryphons. O dané věci se ani nebavil s kárně obviněným před veřejným zasedáním.

Konečně svědek uvedl, že mu nová agenda podmíněného propouštění není od počátku tohoto roku přidělována, což mu ze strany jeho nadřízených nebylo blíže zdůvodněno. Pouze dodělává všechny tyto staré věci, včetně odsouzeného A. N.. Po jeho podmíněném propuštění zájmovému sdružení občanů Gryphons uložil, aby ho v určitých intervalech informovalo o poznatcích k osobě odsouzeného, jeho účasti na akcích občanského sdružení a jeho zahraničních cestách, což mu je pravidelně sdělováno, takže o aktivitách odsouzeného má přehled.

Dále kárný senát vyslechl jako svědka JUDr. D. A., náměstka krajského státního zástupce v Ústí nad Labem, který vykonal dohled nad postupem kárně obviněného ve věci podmíněného propuštění odsouzeného A. N. a o svých zjištěních sepsal záznam ze dne 26. 5. 2015, č. j. 1 KZT 1168/2014-25.

Tento svědek uvedl, že součástí agendy krajského státního zastupitelství se staly věci odsouzeného A. N. již po předložení pomůcek se stížností proti rozhodnutí Okresního soudu v Litoměřicích o jeho podmíněném propuštění. Dále se dozvěděl, že v únoru 2015 rozhodoval Okresní soud v Chomutově o další žádosti odsouzeného a následně až z médií zaznamenal, že dne 7. 5. 2015 došlo k jeho podmíněnému propuštění. O tomto termínu veřejného zasedání

krajské státní zastupitelství dopředu nevědělo. Na základě uvedeného zjištění si okamžitě vyžádal spisový materiál za účelem přezkoumání, zda státní zástupce postupoval zákonným způsobem. Opatřil si spisy soudu i státního zastupitelství a měl tak možnost podrobně zaznamenat postup státního zástupce v dané věci. Před výkonem dohledu přitom krajské státní zastupitelství neprovedlo žádnou dohledovou prověrku se zaměřením na agendu podmíněného propouštění, neboť ta tehdy ještě nebyla předmětem zájmu dohledového orgánu. Uvedené problematice dříve nebyla věnována ani žádná speciální porada krajského státního zástupce s okresními státními zástupci, neboť v tomto směru nevznikl žádný závažný problém.

Ve spise státního zastupitelství nebylo podle svědka příliš materiálů a jeho součástí nebyly ani stanovy občanského sdružení Gryphons. Při veřejném zasedání byly sice listinné důkazy zákonným způsobem stranám předestřeny, nicméně státní zástupce netrval na jejich přečtení. Tuto skutečnost považuje za nedostatek v postupu státního zástupce, protože v listinných materiálech se nacházely poměrně zásadní skutečnosti, které měly význam pro následné rozhodnutí soudu. V dané věci měla být především přečtena rozhodnutí soudů o předchozích žádostech o podmíněné propuštění odsouzeného z výkonu trestu, která obsahovala časově neomezené důvody, pro něž těmto žádostem nebylo vyhověno. Rovněž tak nebylo při veřejném zasedání prováděno dokazování za účelem objasnění, jakým způsobem zájmové sdružení občanů může a zamýšlí působit na převýchovu odsouzeného a jaké zkušenosti má s takovou aktivitou. Dále měl kárně obviněný stížností reagovat na formální pochybení, neboť soud odsouzeného podmíněně propustil podle § 88 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, a nikoliv podle písmena a) téhož ustanovení, ačkoliv odsouzený již vykonal polovinu trestu. Konečně považuje za neprofesionální, že se státní zástupce vzdal práva stížnosti proti zamítavému rozhodnutí soudu o předchozí žádosti o podmíněné propuštění odsouzeného, ačkoliv tehdy navrhl jeho podmíněné propuštění, přičemž zdůvodnění tohoto postupu v rozporu s příslušným pokynem obecné povahy nezaznamenal ve spise státního zastupitelství, což je v praxi málo vídaný jev. Z hlediska zastupování veřejného zájmu tedy nebyl postup kárně obviněného v pořádku. Svědek proto nabyl dojmu, že státní zástupce přistupoval k veřejnému zasedání ze dne 7. 5. 2015 lhostejně. Obdobný postup přitom u něho nebyl zaznamenán v jiných věcech, které byly předmětem dohledu krajského státního zastupitelství.

Podle dalšího tvrzení svědka reagovalo na uvedená pochybení krajské státní zastupitelství podnětem na podání stížnosti pro porušení zákona v neprospěch odsouzeného, a to i při vědomí, že bylo možné dosáhnout nejvýše akademického výroku, nikoli zrušení usnesení o podmíněném propuštění. Rozhodnutí Nejvyššího soudu by totiž okresním soudům rozhodujícím ve věcech podmíněného propuštění mohlo poskytnout vodítko, jak vést veřejné zasedání, provádět dokazování a hodnotit subjekty nabízející záruky za odsouzeného. Po sedmi měsících však krajské státní zastupitelství obdrželo od Ministerstva spravedlnosti krátký přípis, ve kterém mu bylo sděleno, že ministr v dané věci shledal podání stížnosti pro porušení zákona neúčelným. Jestliže ministr považuje rozhodnutí za zákonné, sdělí, že podání stížnosti pro porušení zákona shledal nedůvodným. Proto pokud v dané věci mělo být podání tohoto mimořádného opravného prostředky neúčelné, lze se domnívat, že se ministr ztotožnil s názorem krajského státního zastupitelství o nesouladu rozhodnutí o podmíněném propouštění odsouzeného se zákonem. Další opatření učinilo krajské státní zastupitelství ve vztahu k severočeským okresním státním zastupitelstvím tím, že vydalo metodické opatření, ve kterém vysvětlilo, jakým způsobem je v agendě podmíněného propouštění třeba postupovat při dokazování ve veřejném zasedání. Po zpracování záznamu o výkonu dohledu ho předložil k vyhodnocení intenzity zjištěných pochybení krajskému státnímu zástupci. Ten přitom svědka neinformoval, jak uvedená zjištění vyhodnotil, ani s ním nerozebíral, zda se jedná o kárné provinění a má být podán návrh na zahájení kárného řízení. Velmi podrobnou prověrku o úrovni postupu státních zástupců ve věcech týkajících se rozhodování o podmíněném propouštění z výkonu trestu odnětí svobody následně provedlo Nejvyšší státní zastupitelství, jehož zjištění mají být projednána na poradě se všemi krajskými státními zástupci a okresními státními zástupci, kteří mají tuto agendu

ve své náplni. Svědek však nemá povědomí o tom, jaká zjištění byla při této prověrce učiněna ve vztahu k Okresnímu státnímu zastupitelství v Chomutově.

K obhajobě kárně obviněného a svědeckým výpovědím uvádí kárný senát s ohledem na skutková zjištění vyplývající z obsahu spisů soudů a státních zastupitelství tyto skutečnosti a dospívá k následujícím právním závěrům:

Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody představuje významné zmírnění pravomocně uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody, které spočívá v prominutí jeho určité dosud nevykonané části. Tento institut, jenž vychází ze zásady přiměřenosti trestních sankcí zakotvené v § 38 odst. 2 trestního zákoníku, lze použít jen v případě, že již odpykaná část trestu odnětí svobody postačuje k nápravě pachatele i ochraně společnosti, další výkon tohoto trestu není potřebný a za účelem dovršení nápravy a dosažení plné resocializace odsouzeného je možné na něho působit i během pobytu na svobodě.

Znění § 88 odst. 1 trestního zákoníku stanoví tři kumulativní základní podmínky pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, kterými jsou a) vykonání poloviny trestu nebo třetiny trestu u pachatelů, kteří nebyli odsouzeni za zvláště závažný zločin a dosud nebyli ve výkonu trestu odnětí svobody, b) polepšení odsouzeného prokázané jeho chováním a plněním povinností po právní moci rozsudku, zejména ve výkonu trestu odnětí svobody, a c) očekávání, že odsouzený povede řádný život, které eventuálně může být důvodné až po převzetí záruky zájmového sdružení občanů za dovršení jeho nápravy. Zájmové sdružení občanů, které takovou záruku převzalo, však musí být schopné působit na odsouzeného, aby žil řádným životem, jak vyplývá z § 6 odst. 3 trestního řádu. Při rozhodování o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody musí dále soud zvažovat další hlediska uvedená v § 88 odst. 3 trestního zákoníku, a to kupříkladu a) zda odsouzený včas nastoupil do výkonu trestu a b) zda již částečně nebo zcela nahradil či jinak odčinil škodu nebo jinou újmu způsobenou trestným činem nebo vydal bezdůvodné obohacení získané trestným činem.

Tyto zákonné předpoklady pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody jsou kromě podmínky výkonu minimální části trestu formulovány obecně a představují tak neurčité právní pojmy, jejichž výklad je plně věcí nezávislé soudcovské úvahy i hodnocení státního zástupce. Nicméně závěr soudu, že odsouzený splňuje základní podmínky a další hlediska stanovená trestním zákoníkem pro podmíněné propuštění z výkonu trestu, nemůže být výrazem libovůle, což vyplývá i z judikatury Ústavního soudu, na niž kárně obviněný poukázal. V řízení o žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je proto nejprve nutné v potřebném rozsahu provést dokazování ve vztahu ke všem kritériím uvedeným v § 88 odst. 1 a 3 trestního zákoníku. Takto zjištěný skutkový stav je pak třeba náležitě zhodnotit a na jeho základě učinit příslušné právní závěry o naplnění či nenaplnění každého ze zákonných předpokladů pro použití institutu podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Přitom je zapotřebí vzít v úvahu, jak odborná literatura a především judikatura vysokých soudů vykládá jednotlivé neurčité pojmy obsažené v zákonném ustanovení o podmíněném propuštění a které skutečnosti přitom podle nich mají být vzaty v úvahu (srov. kupř. Šámal, P. a kol.: Trestní zákoník, 2. vydání, C.H.Beck, Praha 2012, str. 1076 a násl. a tam uvedená soudní rozhodnutí). Z výkladu ustanovení § 88 trestního zákoníku podávaného v právní teorii a rozhodovací činnosti soudů přitom kárný senát vycházel ve svých dále uvedených úvahách.

Při rozhodování o žádosti o podmíněné propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody je dále velmi důležité vzít v úvahu i předchozí rozhodovací činnost soudů. To platí obzvláště za situace, kdy krajský soud v minulosti opakovaně neshledal splnění veškerých zákonných předpokladů pro podmíněné propuštění odsouzeného. Taková rozhodnutí totiž zcela jasně signalizují, že podle delší dobu zastávaného názoru nadřízeného soudu dosud vykonaná část trestu odnětí svobody nepostačuje k nápravě odsouzeného a ochraně společnosti a že tak zatím

nejsou splněny podmínky pro užití institutu podmíněného propuštění. Za této situace musí soud a státní zástupce pečlivě zvažovat, zda v mezidobí došlo k natolik zásadní pozitivní změně osoby odsouzeného, že již dalšího výkonu trestu není třeba k dovršení jeho nápravy a plného začlenění do společnosti. Takový případný závěr musí být opřen o relevantní důkazy a náležitě odůvodněn, aby bylo zcela zřejmé, že dosavadní názor nadřízeného soudu o nedostatečném stupni nápravy odsouzeného či o absenci pozitivní prognózy jeho budoucího života již byl ve světle nových zjištění překonán.

Splnění předpokladů pro podmíněné propuštění odsouzeného z výkonu trestu za situace, kdy nadřízený soud v minulosti opakovaně tento postup neshledal důvodným, by měl pečlivě vážit rovněž státní zástupce. I při vědomí významu nezávislosti státního zástupce a všech jejích záruk při posuzování konkrétních žádostí o podmíněné propuštění je totiž zřejmé, že jeho úkolem je podle § 1 odst. 1 a § 18 odst. 3 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství (dále jen „zákon o státním zastupitelství“), důsledně chránit veřejný zájem a podle § 2 odst. 5 trestního řádu při zjišťování skutkového stavu věci bez důvodných pochybností a v potřebném rozsahu též pečlivě hodnotit skutečnosti svědčící v neprospěch odsouzeného, mezi něž náleží i déletrvající negativní náhled nadřízeného soudu na osobu odsouzeného. Proto je státní zástupce v těchto případech povinen přistupovat k další žádosti o podmíněné propuštění velmi obezřetně, důkladně se seznámit se všemi důvody, které vedly krajský soud k závěru o nenaplnění základních podmínek či dalších hledisek pro podmíněné propuštění a navrhnout provedení důkazů, jimiž by bylo možné doložit, že od posledního rozhodnutí nadřízeného soudu bylo skutečně dosaženo nápravy odsouzeného v míře nevyžadující další výkon trestu. Jestliže soud tyto důkazy neprovede nebo po náležitém dokazování zůstanou ve světle předchozí rozhodovací činnosti krajského soudu pochybnosti o splnění všech zákonných předpokladů pro podmíněné propuštění z výkonu trestu a okresní soud přesto nové žádosti vyhová, musí státní zástupce využít svého práva a proti tomuto rozhodnutí podat stížnost. V opačném případě totiž hrozí značné riziko, že okresní soud rozhodl v dalším řízení o podmíněné propuštění v rozporu se zákonem a toto pochybení již nebude moci být napraveno. Tento výsledek řízení by však neodpovídal úkolům a postavení jednotlivých článků soustavy státních zastupitelství v systému trestní justice. Státní zástupce nižšího státního zastupitelství, který je povinen hájit veřejný zájem na ochraně společnosti před pachateli trestné činnosti, totiž nemůže bezdůvodně pominout právní názor soudu vyššího stupně, podle něhož odsouzený dosud ve výkonu trestu neprokázal polepšení nebo u něho není dána pozitivní prognóza budoucího života.

Jestliže státní zástupce uvedeným způsobem nepostupuje, v řízení o opakované žádosti o podmíněné propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody vystupuje pasivně, liknavě a lhostejně a nepodává stížnost proti rozhodnutí okresního soudu o podmíněném propuštění, jež ve světle rozhodovací činnosti krajského soudu o předchozích žádostech může být považováno za nezákonné, v důsledku čehož takové rozhodnutí nabude právní moci a nemůže být později zrušeno, dopouští se kárného provinění podle § 28 zákona o státním zastupitelství. Takové jednání totiž představuje závažné a hrubé porušení povinností státního zástupce mající povahu excesu, které není možné ospravedlnit tím, že měl na otázku splnění zákonných předpokladů pro podmíněné propuštění odlišný právní názor.

V dané kárné věci navrhovatelka a svědek JUDr. D. A. vytýkali kárně obviněnému následující pochybení, ve kterých však kárný senát neshledává porušení povinností státního zástupce nebo v nich nespatřuje jednání dosahující intenzity kárného provinění.

Nepodání stížnosti kárně obviněným proti usnesení Okresního soudu v Chomutově ze dne 19. 2. 2015, č. j. 5 PP 18/2005 - 32, jímž přes jeho opačný návrh vyjádřený při veřejném zasedání došlo k zamítnutí předchozí žádosti o podmíněné propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody, bylo logickým vyústěním skutečnosti, že tuto stížnost podal bezprostředně po vyhlášení usnesení odsouzený. Nezdůvodnění tohoto postupu ve spise státního zastupitelství

v rozporu s interním předpisem státních zastupitelství pak představuje toliko formální pochybení, které nemohlo mít žádný vliv na zákonnost uvedeného rozhodnutí soudu. Provedení dokazování rozhodnutí soudů o předchozích žádostech o podmíněné propuštění odsouzeného z výkonu trestu ve formě jejich předložení stranám k nahlédnutí při veřejném zasedání ze dne 7. 5. 2015 představuje postup aprobovaný v § 213 odst. 1 trestního řádu a absence návrhu kárně obviněného na přečtení těchto listin nemohla mít žádný vliv na následné rozhodnutí soudu. Podstatná pro danou trestní věc totiž byla faktická znalost obsahu těchto důkazů, kterou kárně obviněný mohl získat již z předchozího řízení o podmíněném propuštění, a zejména řádné vyhodnocení provedeného dokazování. Otázka toho, zda při vykonání více než poloviny trestu u pachatele, který nebyl odsouzen za zvlášť závažný zločin a který dosud nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody, měl být odsouzený podmíněně propuštěn podle § 88 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, a nikoliv podle písmena b) téhož ustanovení, nemá taktéž žádný zásadní význam, neboť se může nejvýše jednat o drobné pochybení, které nemá žádný podstatný vliv na výsledek veřejného zasedání konaného dne 7. 5. 2015. Při něm bylo vedeno dokazování k okolnostem nástupu odsouzeného do výkonu trestu formou předložení spisu Okresního soudu v Chomutově sp. zn. 6 T 177/2005 k nahlédnutí stranám, takže v tomto směru se kárně obviněný nedopustil žádného pochybení. Nepodáním stížnosti proti usnesení o podmíněném propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody za současného přijetí záruky zájmového sdružení občanů za dovršení jeho nápravy kárně obviněný přímo neporušil čl. 94 pokynu obecné povahy nejvyšší státní zástupkyně č. 8/2009 ze dne 21. 9. 2009, o trestním řízení, neboť v tomto ustanovení není výslovně upravena povinnost státního zástupce napadnout stížností nesprávný výrok soudu, nýbrž jsou v něm obsaženy především náležitosti řádného opravného prostředku. Uvedené skutečnosti tak nejsou pro posouzení dané kárné věci relevantní, a proto ty z nich, jež byly zmíněny ve skutkové větě kárného návrhu, nebyly do rozhodnutí kárného senátu převzaty.

Dále není možné kárně obviněnému vytýkat, že se v řízení o žádosti zájmového sdružení občanů o podmíněné propuštění odsouzeného za současného převzetí záruky za dovršení jeho nápravy nezabýval jedním z hledisek uvedených v § 88 odst. 3 trestního řádu, tedy zda odsouzený vydal bezdůvodné obohacení získané trestným činem. Podle závěru rozhodnutí okresního soudu o předchozí žádosti o podmíněné propuštění, který aproboval i krajský soud, totiž odsuzující rozsudky blíže nespécifikovaly výši bezdůvodného obohacení získaného trestným činem ani pachateli v tomto směru neuložily žádnou povinnost a navíc bezdůvodné obohacení nebylo možné nikomu vydat. Podle dalšího závěru vysloveného v předchozím řízení o podmíněném propuštění nešlo přihlížet ani k údajnému zneužití mobilních komunikačních zařízení na stadiónu FK Teplice, neboť v tomto směru nebylo vůči žádné osobě zahájeno trestní stíhání. Uvedené skutečnosti proto rovněž nemohly mít žádný vliv na posouzení opakované žádosti o podmíněné propuštění odsouzeného.

Oproti tomu se však kárně obviněný náležitě nezabýval splněním druhé základní zákonné podmínky pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody uvedené v § 88 odst. 1 trestního zákoníku, kterou je polepšení odsouzeného.

Polepšení je vývojový proces vnitřní proměny osobnosti odsouzeného, který se navenek může projevit jen v jeho chování a plnění povinností po právní moci rozsudku, a to zejména ve výkonu trestu odnětí svobody. V něm o chování odsouzeného svědčí počet a význam kázeňských odměn a řádné plnění základních povinností odsouzených, mezi něž náleží například zachovávání vnitřního řádu věznice, dodržování stanoveného pořádku a kázně, uskutečňování cílů programu zacházení, realizace pokynů a příkazů příslušníků Vězeňské služby, vykonávání uložených pracovních úkolů či dodržování zásad slušného chování vůči ostatním odsouzeným. Smysl podmíněného propuštění však nespočívá v tom, aby za dobré chování či za dobrou práci ve výkonu trestu byl pachatel automaticky propuštěn po odpykání stanovené doby na svobodu bez zřetele na to, zdali u něho došlo ke skutečnému polepšení. To se týká rovněž odsouzených, kteří jsou ve výkonu trestu odnětí poprvé za trestný čin, od jehož spáchání uplynula delší doba.

Nelze proto souhlasit s obhajobou kárně obviněného, že by institut podmíněného propuštění měl být aplikován v podstatě u každého odsouzeného, který není recidivistou. Při rozhodování o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je tak vždy nutné rozlišit, zda chování odsouzeného a plnění jeho povinností ve výkonu trestu je známkou pozitivních změn osobnosti svědčících o jeho skutečném polepšení, nebo se jedná o pouhý výraz adaptace odsouzeného na prostředí věznice.

Při rozhodování o předchozí žádosti o podmíněné propuštění učinil Okresní soud v Chomutově závěr, že odsouzený po právní moci rozsudku svým chováním dosud polepšení neprokázal. Okresní soud přitom poukázal na nevýrazný, průměrný a nikoli bezproblémový úvod výkonu trestu a na skutečnost, že kladný přístup k němu začal odsouzený výrazně projevovat až od počátku roku 2014, kdy dosáhl pěti kázeňských odměn. Nicméně tento posledních čtrnáct měsíců trávající pozitivní přístup odsouzeného byl jen výrazem dosažení přiměřené adaptace na výkon trestu s tím, že vývojový proces jeho nápravy a resocializace nebyl dovršen a hodnocení jeho chování zatím nedává dostatečný podklad pro závěr o nepotřebnosti dalšího výkonu trestu. Odsouzený tak měl ještě po nějakou dobu pokračovat v započaté snaze, aby bylo možné získat jasnější náhled na jeho chování a disponovat dostatečnými podklady pro závěr o jeho polepšení. Dále okresní soud při posuzování podmínky polepšení negativně hodnotil snahu odsouzeného oddálit nástup do výkonu trestu nebo se mu zcela vyhnout, o níž svědčily opakované komplikace i neochota obhajoby při doručování rozsudku odvolacího soudu do vlastních rukou odsouzeného i dlouhá a předem neohlášená zahraniční cesta, kterou odsouzený vykonal bez jakékoliv obavy o své zdraví po podání žádosti o odklad výkonu trestu ze zdravotních důvodů. Krajský soud v Ústí nad Labem se při rozhodování o stížnosti proti zamítnutí předchozí žádosti o podmíněné propuštění s těmito závěry zcela ztotožnil a poukázal na to, že příkaz k dodání odsouzeného do výkonu trestu odnětí svobody byl vydán na základě skutečností zjištěných v souvislosti s jeho cestou do USA. Touto záležitostí se přitom již krajský soud zabýval při rozhodování o první žádosti o podmíněné propuštění, kdy poukázal na to, že příkaz k dodání do výkonu trestu vydal okresní soud kvůli obavě, že odsouzený uprhe, bude se skrývat nebo jinak vyhybat nástupu do výkonu trestu, která vznikla v návaznosti na zjištění učiněná policejním orgánem o jeho cestě do USA.

Okresní soud v Chomutově zamítl předchozí žádost odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody usnesením ze dne 19. 2. 2015, č. j. 5 PP 18/2015 - 32, přičemž jen o den dříve vypracovala Věznice Všehrda dodatek k hodnocení odsouzeného, kterým byl při veřejném zasedání proveden důkaz. Při posuzování zákonných předpokladů podmíněného propuštění odsouzeného, mimo jiné i podmínky polepšení, tak okresní soud nevycházel ze stavu, který tu byl na přelomu let 2014 a 2015, jak tvrdí kárně obviněný a svědek JUDr. I. N., nýbrž ze stavu k polovině února roku 2015. Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl o stížnosti usnesením ze dne 7. 4. 2015, č. j. 5 To 90/2015 - 65. V něm převážně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, což však v rozporu s tvrzením kárně obviněného vůbec neznamena, že by k posouzení zákonných předpokladů pro podmíněné propuštění odsouzeného nevyslovil žádný právní názor. Naopak, poukazem na argumentaci soudu prvního stupně dal krajský soud najevo, že ji považuje za zcela přesvědčivou a správnou. Proto důvody, které vedly okresní soud k závěru o nemožnosti rozhodnout o podmíněném propuštění odsouzeného, bylo zapotřebí považovat za právní závěry učiněné krajským soudem. Ten navíc ve svém zamítavém usnesení konstatoval i zmínku uvedenou v opravném prostředku, že odsouzenému byla v mezidobí uložena ještě jedna kázeňská pochvala. Krajský soud tedy zohlednil, že odsouzený obdržel celkem šest kázeňských odměn, což však nic nezměnilo na jím učiněném závěru, že odsouzený svým chováním ve výkonu trestu neprokázal polepšení. Oproti tvrzení kárně obviněného a svědka JUDr. I. N. je tak zřejmé, že krajský soud v předchozím řízení o podmíněném propuštění vycházel ze skutkového stavu, který tu byl ke dni 7. 4. 2015, kdy vydal své rozhodnutí. K tomuto dni tedy odsouzený podle krajského soudu neprokázal své polepšení a nepotřebnost dalšího výkonu trestu odnětí svobody.

S tímto právním názorem krajského soudu se kárný senát plně ztotožňuje a nemá žádný důvod ho jakkoliv zpochybnit ani modifikovat. Z něho pak měl kárně obviněný s ohledem na shora uvedené úvahy vycházet rovněž v dalším řízení o žádosti o podmíněné propuštění a posoudit, zdali v době od 7. 4. 2015 došlo k natolik výrazné proměně osobnosti odsouzeného, která by umožnila učinit závěr o jeho polepšení.

K takovému úsudku však evidentně nebylo možné dospět. V období jednoho měsíce od rozhodnutí krajského soudu o předchozí žádosti totiž byla odsouzenému udělena pouze jedna kázeňská odměna ze dne 1. 5. 2015 za výsledky na pracovišti a aktivitu na ubytovně. Při veřejném zasedání ze dne 7. 5. 2015 odsouzený uvedl, že obdržel ještě další odměnu, avšak toto jeho tvrzení nebylo ničím doloženo. V jedné prokazatelně udělené kázeňské odměně tak jistě nelze spatřovat žádný významný posun v chování odsouzeného ve výkonu trestu. V hodnocení ze dne 11. 4. 2015 a jeho doplnění ze dne 6. 5. 2015 sice ředitel Věznice Všehrdu uvedl, že odsouzený po celou dobu výkonu trestu plnil program zacházení i své pracovní úkoly, jeho chování a vystupování bylo na velmi dobré úrovni, v kolektivu odsouzených nevyvolával spory, choval se slušně k příslušníkům Vězeňské služby a respektoval jejich pokyny i příslušné předpisy. Stejně skutečnosti však ředitel Věznice Všehrdu uvedl i v hodnocení odsouzeného ze dne 27. 1. 2015, které bylo podkladem pro rozhodnutí o předchozí žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu. Nelze se proto ztotožnit s tvrzením svědka JUDr. I. N., že hodnocení věznice bylo hlavní skutečností, která svědčila o významné změně skutkového stavu oproti zamítavému rozhodnutí o předchozí žádosti o podmíněné propuštění. Ve velmi krátkém časovém období jednoho měsíce od právní moci zamítavého rozhodnutí o předchozí žádosti o podmíněné propuštění tak nebyly zjištěny žádné relevantní skutečnosti, které by umožňovaly překonat dosavadní názor krajského soudu, že odsouzený sice dosáhl náležité adaptace na výkon trestu, avšak jeho dosavadní chování neumožňuje učinit závěr o jeho polepšení a je tak nutné na něho nadále působit výkonem trestu odnětí svobody.

Navíc o polepšení odsouzeného nenasvědčilo ani jeho nežádoucí chování po právní moci odsuzujícího rozsudku, které spočívalo v neochotě odsouzeného převzít rozhodnutí krajského soudu a v jeho delší cestě do zahraničí, jejíž okolnosti a průběh přiměly soud vydat příkaz k dodání do výkonu trestu. Na této okolnosti, k níž krajský soud podle § 88 odst. 3 trestního zákoníku přihlížel v řízení o předchozích žádostech o podmíněné propuštění a již vyhodnotil v neprospekch odsouzeného, se přitom nemohlo při posuzování nové žádosti nic změnit.

Při jednání kárného senátu kárně obviněný i svědek JUDr. I. N. uvedli, že skutečnosti zjištěné pro právní moci odsuzujícího rozsudku nenasvědčovaly tomu, že by se odsouzený vyhýbal nástupu do výkonu trestu. V této souvislosti především argumentovali tím, že žádost odsouzeného o odklad výkonu trestu ze zdravotních důvodů byla pečlivě posouzena a nakonec nebyla shledána důvodnou, avšak její podání nelze klást odsouzenému k tíži, neboť tím jen využil svého zákonného oprávnění. S tímto tvrzením lze jistě souhlasit s drobnou výhradou, na níž poukázal již okresní soud při posuzování předchozí žádosti o podmíněné propuštění, že odsouzenému nebránily v dlouhé zahraniční cestě zdravotní obtíže, jimiž odůvodňoval žádost o odklad výkonu trestu.

Kárně obviněný i svědek JUDr. I. N. však rovněž tvrdili, že žádná důvodná obava z maření nástupu do výkonu trestu nevznikla ani na základě skutečností zjištěných při utajeném sledování odsouzeného. Toto tvrzení je však ve zřetelném rozporu s obsahem úředního záznamu ze dne 28. 3. 2013, který sepsal svědek JUDr. I. N. a založil ho do spisu Okresního soudu v Chomutově sp. zn. 6 T 177/2005. V něm se totiž uvádí, že podle zpráv Policejního prezidia odsouzený se svou manželkou vycestoval dne 7. 3. 2013 na neznámé místo do USA a je dáno důvodné podezření, že disponuje cestovními doklady jiného jména a hodlá se trvale usadit v USA, kde v poslední době nakupovala nemovitosti společnost s jeho majetkovou účastí,

příčemž vycestování odsouzeného zpět do České republiky nebylo potvrzeno. Dále svědek v úředním záznamu ze dne 28. 3. 2013 jasně shrnul, že z konkrétních zpráv Policie České republiky vyplývá důvodná obava, že odsouzený uprchne, bude se skrývat nebo se jiným způsobem vyhýbat nástupu trestu, a proto je téhož dne vydán příkaz k jeho dodání do výkonu trestu. Tento zřetelný rozpor mezi výpovědí při jednání kárného senátu a obsahem úředního záznamu ze dne 28. 3. 2013 přitom nedokázal svědek hodnověrně vysvětlit. Tvzení, že si na vyhotovení úředního záznamu nevzpomíná, je v rozporu s jeho další zmínkou o podrobné znalosti případu ve stádiu řízení před nalézacím soudem, kterou byl vybaven i při rozhodování o žádosti o podmíněné propuštění. Údajný poznatek pracovníka policejního útvaru, že odsouzený má zpáteční letenku a předpokládá se jeho návrat do České republiky, o němž se svědek také zmínil, odporuje úřednímu záznamu ze dne 28. 3. 2013, ve kterém se výslovně uvádí, že podle zpráv policejního orgánu nebyla zpáteční cesta odsouzeného potvrzena. Příkaz k dodání odsouzeného do výkonu trestu svědek vydal dne 28. 3. 2013, tedy ve stejný den, kdy sepsal uvedený úřední záznam a kdy odsouzený ještě pobýval v USA, jak vyplývá z jeho výsledku provedeného ve výkonu trestu za účelem zjištění okolností souvisejících s doručováním rozsudku krajského soudu. V něm totiž odsouzený uvedl, že se do České republiky vrátil až dne 31. 3. 2013. Je tedy evidentní, že důvodem pro vydání příkazu k dodání do výkonu trestu byly poznatky popsané v úředním záznamu ze dne 28. 3. 2013, a nikoliv vydání usnesení o neodložení výkonu trestu ze zdravotních důvodů či snaha vyhnout se dalším nepříjemnostem, jak uvedl svědek JUDr. I. N..

Kárně obviněný byl podle svého tvrzení taktéž dobře obeznámen s danou trestní věcí a musel tedy důvody pro vydání příkazu k dodání odsouzeného do výkonu trestu odnětí svobody znát. I kdyby si však okolnosti související s nástupem odsouzeného do výkonu trestu s ohledem na delší časový odstup nevybavil, bylo jeho povinností se v rámci přípravy na veřejné zasedání s obsahem úředního záznamu ze dne 28. 3. 2013 náležitě seznámit. Na jeho základě by pak musel tuto okolnost velmi důležitou z hlediska posouzení chování odsouzeného po právní moci rozsudku vyhodnotit v jeho neprospěch. V tomto ohledu přitom není rozhodné, že se odsouzený nakonec do České republiky vrátil, jelikož o důvodnosti obavy z maření nástupu do výkonu trestu svědčilo již samotné vydání příkazu k jeho dodání do výkonu trestu odnětí svobody, k němuž soud přistoupil po vyhodnocení zjištěných učiněných policejním orgánem v souvislosti s průběhem zahraniční cesty odsouzeného. Tuto skutečnost však kárně obviněný při veřejném zasedání ze dne 7. 5. 2015 vůbec nevzal v úvahu.

Vzhledem k uvedeným zjištěním tedy v řízení o další žádosti o podmíněné propuštění neexistovaly žádné důvody, které by mohly vést k překonání dosavadní rozhodovací činnosti krajského soudu, že odsouzený chováním po právní moci rozsudku dosud neprokázal polepšení.

Kárně obviněný se náležitě nezabýval ani splněním třetí základní zákonné podmínky pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody uvedené v § 88 odst. 1 trestního zákoníku, kterou je očekávání, že odsouzený povede řádný život.

Pozitivní prognóza budoucího chování pachatele musí být důvodná a vyplývat ze všestranného a aktuálního zhodnocení jeho osobnosti, dosavadního působení výkonu trestu, osobních poměrů, v nichž se po propuštění ocitne, a možností dovršení jeho nápravy pobytem na svobodě. Význam přitom má i případné zjištění, jak bude na předčasné propuštění reagovat veřejnost, neboť účelem výkonu trestu odnětí svobody je i ochrana společnosti před pachatelem trestné činnosti. Samotnou závažností trestného činu, za něhož byl uložen trest odnětí svobody, který odsouzený vykonává, není možné zdůvodnit případné zamítavé rozhodnutí o podmíněném propuštění. Nicméně závažnost spáchaného trestného činu se musí projevit při prognóze dalšího chování odsouzeného, stejně jako je tomu při hodnocení stupně jeho nápravy.

Vycházej z těchto východisek Okresní soud v Chomutově v předcházejícím řízení o podmíněném propuštění dospěl k závěru, že podmínka příznivé prognózy budoucího života není u odsouzeného splněna. Ten totiž sice má pro pobyt na svobodě vytvořené potřebné zázemí a jeho finanční jistoty nejsou závislé na nelegálních aktivitách, nicméně prozatím na své protiprávní jednání nezískal potřebný kritický náhled, o čemž svědčí jeho vyjádření učiněné v řízení o přeřazení do mírnějšího typu věznice, že se cítí být nevinen a je problematické pro něho uložený trest přijmout. Podle okresního soudu tedy nebylo možné vyloučit účelovost jeho pozdějšího tvrzení o uvědomění si nesprávnosti svého skutku ani to, že za stávající situace trestná činnost odsouzeného není excesem a zůstává možnou variantou jeho budoucího života. S tímto závěrem se ztotožnil také krajský soud, takže s ohledem na shora uvedené úvahy je nutné vycházet z toho, že ke dni vydání jeho rozhodnutí ze dne 7. 4. 2015 nebyla podmínka příznivé prognózy budoucího života odsouzeného splněna.

Také s tímto právním názorem se kárný senát bez výhrad ztotožňuje. V případě pachatele trestného činu přijímání úplatku, který po jeho spáchání byl ještě dlouhou dobu veřejně činnou osobou jako starosta města a senátor, může být uvěřitelným projevem jeho sebereflexe spíše nějaký skutek učiněný nad rámec pravomocného rozsudku, z něhož by bylo skutečně patrné, že svého jednání lituje, plně si uvědomuje jeho společenskou škodlivost a nechce se ho již budoucnu dopustit. Namísto toho odsouzený v řízení o předchozí žádosti o jeho podmíněném propuštění se od své trestné činnosti distancoval jen verbálně a toto jeho tvrzení bylo navíc v rozporu s tím, co krátce předtím uvedl v řízení o své jiné žádosti. Nelze přitom souhlasit s tvrzením svědka JUDr. I. N. a kárně obviněného, že sebereflexe není z hlediska aplikace institutu podmíněného propuštění zákonným pojmem a její nedostatek není možné hodnotit v neprospěch odsouzeného, který se k trestnému činu nepřiznal. Uvědomění si vlastní trestné činnosti a její závažnosti odsouzeným totiž představuje důležitý ukazatel při posouzení rizika jeho recidivy. Při předchozím rozhodování o podmíněném propuštění pak soudy nevycházely ze způsobu obhajoby odsouzeného v řízení před nalézacím a odvolacím soudem, nýbrž z toho, jak odsouzený během výkonu trestu odnětí svobody nazírá na svůj skutek, za něhož byl pravomocně odsouzen a o jehož spáchání tak nemohou být žádné relevantní pochybnosti.

Žádné nové skutečnosti, které by oproti předchozímu rozhodnutí krajského soudu, od jehož vydání uplynul pouhý měsíc, umožnily učinit závěr o pozitivní prognóze budoucího života odsouzeného, nevyplývají ani z průběhu veřejného zasedání ze dne 7. 5. 2015. V něm totiž odsouzený znovu jen zopakoval, že si uvědomuje dosah svého jednání. Také v hodnocení ze dne 11. 4. 2015 uvedl ředitel Věznice Všehrady ve vztahu k prognóze budoucího života odsouzeného stejné skutečnosti jako v podkladu pro posouzení předchozí žádosti o podmíněné propuštění, na základě něhož však krajský soud neshledal za opodstatněné očekávání, že odsouzený povede řádný život. Podle kárně obviněného došlo u odsouzeného k posunu v nazírání na jeho jednání i kvůli tomu, že odsouzený ve výkonu trestu snad poprvé fyzicky pracoval, vykonával i nevděčné manuální práce a byl po všech stránkách kladně hodnocen. Všechny tyto skutečnosti však již vzaly soudy v úvahu v předchozích řízeních o podmíněném propuštění a shledaly v nich jen pouhý projev adaptace odsouzeného na vězeňské prostředí. Kárně obviněný přitom při veřejném zasedání ze dne 7. 5. 2015 nevysvětlil, proč právě tyto poznatky mají oproti názoru krajského soudu svědčit o sebereflexi odsouzeného. Tvrzení kárně obviněného, že na odsouzeném bylo při veřejném zasedání viditelné jeho zdrcení tím, co provedl, není možné ničím ověřit. Každopádně i takový subjektivní dojem musel být opřen o objektivní skutečnosti, které však z uvedených důvodů nebyly dány ani ve vztahu ke splnění podmínky očekávání, že odsouzený povede řádný život.

Zbývá tedy již pouze posoudit, zda tato základní podmínka pro podmíněné propuštění odsouzeného mohla být naplněna po přistoupení záruky zájmového sdružení občanů Gryphons za dovršení jeho nápravy. V tomto směru se však kárně obviněný spokojil jen s poznatkem o právní subjektivitě tohoto občanského sdružení a předmětu jeho činnosti uvedeného

ve stanovách, s tvrzením o vztahu členů sdružení k odsouzenému, s důvěryhodností osoby předsedy sdružení a s jím uvedenými skutečnostmi při veřejném zasedání, aniž navrhl provedení důkazů za účelem posouzení, zda zájmové sdružení občanů nepodalo žádost o podmíněné propuštění odsouzeného za současné nabídky záruky za dovršení jeho nápravy účelově nebo zda vůbec mělo občanské sdružení reálnou možnost na odsouzeného působit, aby žil řádným životem. Přitom v řízení o podmíněném propuštění takové pochybnosti vznikly, neboť občanské sdružení vzniklo krátce po dodání odsouzeného do výkonu trestu dne 17. 4. 2013, odsouzený požádal o přijetí za jeho člena až dne 23. 1. 2015 ihned po podání předchozí žádosti o podmíněné propuštění, podle předložených listin bylo sdružení poprvé vyzváno k naplnění aktivit v rámci svých cílů uvedených ve stanovách až dne 16. 2. 2015 a jeho doložená činnost se omezila na spolupráci při pořádání pouhých tří akcí v obci Želenice. Navíc zájmové sdružení občanů podalo žádost o podmíněné propuštění odsouzeného jen dva dny po právní moci rozhodnutí o zamítnutí předchozí žádosti, což odsouzenému umožnilo znovu rozhodovat o jeho podmíněném propouštění před uplynutím šestiměsíční lhůty stanovené v § 331 odst. 1 poslední větě trestního řádu.

S ohledem na tyto skutečnosti a tvrzené přátelské vztahy členů občanského sdružení k odsouzenému tak nebylo možné zcela vyloučit, že další žádost o podmíněné propuštění byla motivována výhradně snahou dosáhnout pobytu odsouzeného na svobodě bez skutečného úmyslu či reálné možnosti se na dovršení jeho nápravy podílet. Za této situace kárně obviněný nemohl vycházet z toho, že záruka zájmového sdružení občanů představuje dostatečné opatření k tomu, aby mohl být učiněn závěr o pozitivní prognóze budoucího života odsouzeného. Naopak bylo povinností kárně obviněného při veřejném zasedání ze dne 7. 5. 2015 uvedené pochybnosti týkající se občanského sdružení Gryphons a jeho vztahu k odsouzenému svou důkazní aktivitou rozptýlit, což však neučinil. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani tvrzení kárně obviněného a svědka JUDr. I. N., že zájmové sdružení v současnosti na odsouzeného výchovně působí. Jednak totiž skutečný úmysl dohlížet na řádné vedení života odsouzeného při jeho pobytu na svobodě a možnost realizace tohoto deklarovaného záměru měly být zkoumány v řízení o podmíněném propuštění a jednak nebylo ničím prokázáno, že občanské sdružení skutečně realizuje aktivity za účelem dosažení plné nápravy odsouzeného, jak uvádí ve svých zprávách, a nikoliv jen jejich společnou zálibu v motorismu.

Na základě uvedených zjištění tedy byla spolehlivě vyvrácena obhajoba kárně obviněného, že se na veřejné zasedání ze dne 7. 5. 2015 náležitě připravil, že při něm vystupoval standardně a svědomitě, že rozhodnutí o podmíněném propouštění odsouzeného za současného přijetí záruky občanského sdružení Gryphons za dovršení jeho nápravy odpovídalo jeho právnímu názoru a že tudíž neměl důvod si proti němu podat stížnost či si ponechat lhůtu na rozmyšlenou. Naopak je zcela evidentní, že kárně obviněný v řízení o opakované žádosti o podmíněné propuštění odsouzeného v rozporu s účelem trestního řízení vymezeným v § 1 odst. 1 trestního řádu a zásadou materiální pravdy zakotvenou v § 2 odst. 5 téhož zákona při veřejném zasedání ze dne 7. 5. 2015 vystupoval pasivně a liknavě. Kárně obviněný se totiž zcela nedostatečně a velmi povrchně zabýval splněním zákonných předpokladů pro podmíněné propuštění A. N. z výkonu trestu odnětí svobody a nevypořádal se s rozhodovací činností krajského soudu, který opakovaně a naposledy měsíc před konáním veřejného zasedání podmínky pro užití tohoto institutu u odsouzeného neshledal. Kárně obviněný nenavrhl ani provedení důkazů, na jejichž základě by bylo možné prokázat, že v krátkém mezidobí došlo ke skutečnému polepšení odsouzeného a že záruka zájmového sdružení občanů Gryphons nebyla podána účelově, je možné ji realizovat a na jejím základě lze již důvodně očekávat, že odsouzený v budoucnu povede řádný život. Za tohoto stavu věci nebylo vůbec myslitelné, aby kárně obviněný při veřejném zasedání ze dne 7. 5. 2015 navrhl vyhovění žádosti občanského sdružení a podmíněné propouštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody se stanovením zkušební doby v trvání 3 až 4 let. Ledabylý přístup k ochraně veřejného zájmu pak kárně obviněný dovršil tím, že po vyhlášení usnesení o podmíněném propouštění odsouzeného za současného přijetí záruky zájmového sdružení občanů za dovršení

jeho nápravy se vzdal práva stížnosti a netrval ani na písemném odůvodnění tohoto rozhodnutí. Přitom na základě předchozí rozhodovací činnosti krajského soudu a absence relevantních skutkových novot bylo naprosto zřejmé, že toto rozhodnutí okresního soudu nemůže obstát a musí být považováno za nezákonné.

Kárně obviněný se agendou podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody dlouhodobě zabývá, nepotřebuje tak v ní být usměrňován metodickými pokyny a dosud při jejím vyřizování u něho nebylo zjištěno žádné závažné pochybení. Pokud proto vystupoval v řízení o opakované žádosti o podmíněné propuštění odsouzeného neodborně, nemůže být toto jeho jednání vysvětleno jeho nezkušeností, nýbrž lhostejností, s níž k dané věci přistoupil.

Jak již bylo uvedeno, kárný senát nepochybně nezávislost státního zástupce při posuzování jednotlivých případů, jež mu byly svěřeny. Proto v konkrétním řízení o podmíněném propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody může jistě státní zástupce dospět k závěru o splnění všech zákonných předpokladů pro použití tohoto institutu a v případě vydání rozhodnutí o podmíněném propouštění není potom povinen si proti němu podat stížnost. Opačný postup státního zástupce by byl velmi alibistický a kárný senát rozhodně nemá v úmyslu způsobit, aby byl do praxe státních zastupitelství zaveden.

V této konkrétní kárné věci však kárný senát s ohledem na uvedené skutečnosti dospěl k závěru, že způsob a výsledek vystupování kárně obviněného při veřejném zasedání ze dne 7. 5. 2015 nebyly projevem jeho právního názoru o splnění všech zákonných předpokladů pro podmíněné propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody, nýbrž naopak vyplývaly ze závažných a hrubých porušení povinností státního zástupce majících již povahu excesu. Ten přitom kárný senát shledal oproti svému předchozímu rozhodnutí ze dne 10. 11. 2014, č. j. 12 Ksz 7/2014 - 91, především v tom, že kárně obviněný byl na nesprávnost svého názoru o naplnění podmínek pro podmíněné propouštění odsouzeného opakovaně upozorňován předchozí rozhodovací činností nadřízeného soudu a přesto na něm nadále bezdůvodně setrval. K tvrzení obhájce kárně obviněného, podle něhož by kárný návrh nebyl podán, pokud by se rozhodnutí o podmíněném propouštění netýkalo odsouzeného A. N., je možné uvést pouze to, že se jedná o pouhou domněnku obhajoby nemající pro posouzení dané kárné věci žádný význam, neboť kárný senát je oprávněn posuzovat jednání státního zástupce z hlediska jeho kárné odpovědnosti jen na základě podaného kárného návrhu a při svém rozhodování nebere ohled na to, zda se státní zástupce dopustil pochybení ve vztahu k veřejně činné a negativně vnímané osobě nebo k neznámému odsouzenému.

Uvedeným způsobem zastupování státního zastupitelství při veřejném zasedání ze dne 7. 5. 2015, které mělo povahu excesu, tedy kárně obviněný zaviněně porušil své povinnosti při výkonu funkce státního zástupce odpovědně plnit své úkoly a postupovat odborně a svědomitě, které jsou stanoveny v § 24 odst. 1 zákona o státním zastupitelství. Kárně obviněný tímto zaviněným jednáním rovněž ohrozil důvěru v odbornost postupu státního zastupitelství, neboť ta byla v očích odborné i laické veřejnosti snížena jeho pasivním, liknavým a lhostejným plněním povinností v řízení o podmíněném propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody. O tom svědčí i opatření zmiňovaná svědkem JUDr. D. A., jimiž bylo v soustavě státních zastupitelství zareagováno na uvedená pochybení kárně obviněného, a výpisy z denního monitoringu tisku dokládající negativní ohlas veřejnosti na pasivní vystupování státního zástupce při veřejném zasedání ze dne 7. 5. 2015. Jedná se přitom o zavinění ve formě vědomé nedbalosti. S ohledem zejména na dvě předchozí rozhodnutí, v nichž krajský soud neshledal podmínky pro podmíněné propuštění odsouzeného, a velmi krátkou dobu od vydání posledního z nich, totiž kárně obviněný věděl, že může způsobem uvedeným v zákoně o státním zastupitelství porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové porušení nebo ohrožení nepůsobí. Kvůli zmíněné celkové pasivitě kárně obviněného při

rozhodování o opakované žádosti o podmíněné propouštění odsouzeného přitom intenzita jeho nedbalosti dosáhla natolik vysokého stupně, že je nutné ji označit za nedbalost hrubou.

Na druhou stranu však kárný senát při svém jednání nezjistil žádnou skutečnost, jež by nasvědčovala tomu, že se kárně obviněný dopustil uvedeného skutku ve formě úmyslu a naplnil tak znaky skutkové podstaty trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. Z důkazů provedených při jednání kárného senátu totiž nevyplývá, že by kárně obviněný nesplnil povinnost vyplývající z jeho pravomoci záměrně a takto jednal v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch. Proto kárný senát neshledal důvody pro přerušení kárného řízení a postoupení věci orgánu činnému v trestním řízení podle § 15 odst. 1 zákona o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů.

Kárný senát tak jednání kárně obviněného posoudil jako nedbalostní delikt, jímž byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty kárného provinění podle § 28 zákona o státním zastupitelství.

Při úvaze o druhu a výměře kárného opatření kárný senát přihlédl k závažnosti kárného provinění a k osobě kárně obviněného.

Na straně jedné vzal kárný senát v úvahu dosavadní kárnou bezúhonnost kárně obviněného, jakož i to, že nebyl uznán vinným ve všech bodech kárného návrhu, byť se jedná o rozdíl malý. Dále kárný senát přihlédl k pracovnímu hodnocení kárně obviněného ze dne 20. 7. 2015, sp. zn. 2 SPR 160/2015, které sepsal krajský státní zástupce v Ústí nad Labem. V něm se uvádí, že kárně obviněný vykonává funkci prokurátora a státního zástupce od roku 1977 a funkci okresního prokurátora a následně okresního státního zástupce v Chomutově od roku 1992. Ve funkci státního zástupce vždy vystupoval aktivně, na vysoké odborné úrovni a dosahoval velmi dobrých výsledků. Jako vedoucí státní zástupce jednal vždy samostatně, spolehlivě, důrazně a pro podřízené státní zástupce a ostatní zaměstnance byl výraznou autoritou. Při řešení problémů vystupoval v rámci obecných postupů svědomitě a s vlastními názory, bez ohledu na postoje krajského státního zastupitelství. Došlo-li však k přijetí obecně závazných pokynů na úrovni nadřízeného státního zastupitelství, pak je důsledně a rozhodně prosazoval. Veškeré termínované úkoly plnil včas a s dobrými výstupy. Kárně obviněného zná většina státních zástupců Severočeského kraje a v zásadě měl se všemi dobré vztahy.

Na straně druhé se však v tomtéž pracovním hodnocení uvádí, že někteří pracovníci státního zastupitelství ztratili předchozí důvěru ke kárně obviněnému po ukončení jeho dočasného zproštění výkonu funkce státního zástupce v roce 2009, k němuž došlo na základě vydání pravomocného zprošťujícího rozhodnutí kárného soudu v řízení, ve kterém bylo kárně obviněnému kladeno za vinu, že ovlivňoval rozhodování státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem ve věci, v níž nevykonával žádnou působnost. Dále krajský státní zástupce v pracovním hodnocení ze dne 20. 7. 2015 uvedl, že přestože v tomto kárném řízení nedošlo k uznání viny, mohl z neoficiálních informací jiných státních zástupců vnímat to, že se kárně obviněný několikrát zajímal o trestní věci mimo rámec své působnosti a od této doby vždy obezřetně sledoval jeho chování, aby se podobná situace již neopakovala. Toto podezření však nemohl kárný senát v dané kárné věci posoudit v neprospěch kárně obviněného, neboť nebylo prokázáno v žádném soudním řízení.

Oproti tomu však kárný senát v nyní posuzované věci musel k tíži kárně obviněného přihlédnout k závažnosti následku kárného provinění spočívajícího v nabytí právní moci usnesení o podmíněném propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody, jež musí být s ohledem na předchozí rozhodovací činnost krajského soudu považováno za nezákonné. Uvedené pochybení přitom nemohlo být alespoň symbolicky napraveno formou akademického výroku o nezákonnosti tohoto rozhodnutí, neboť ministr spravedlnosti k podnětu Krajského

státního zastupitelství v Ústí nad Labem nepodal stížnost pro porušení zákona v neprospěch odsouzeného pro jeho neúčelnost, jak vyplývá z výpovědi svědka JUDr. D. A. i ze sdělení Ministerstva spravedlnosti ze dne 23. 12. 2015, č. j. MSP-335/2015-OD-SPZ/13, které si vyžádal kárný senát pro účely tohoto kárného řízení.

Za této situace musel kárný senát přistoupit k uložení kárného opatření snížení platu. Jelikož však skutečnosti svědčící ve prospěch kárně obviněného jsou v podstatě stejně významné jako skutečnosti svědčící v jeho neprospěch, uložil mu kárný senát toto kárné opatření jen mírně nad polovinou zákonné sazby uvedené v § 30 odst. 1 písm. b) zákona o státním zastupitelství.

S ohledem na všechno, co bylo uvedeno k jednání kárně obviněného státního zástupce, pro které bylo vedeno toto kárné řízení, Nejvyšší správní soud jako soud kárný podle § 19 odst. 1 zákona o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů uznal kárně obviněného vinným kárným proviněním podle § 28 zákona o státním zastupitelství, jehož se dopustil skutkem popsáním ve výroku tohoto rozhodnutí. Za toto kárné provinění uložil kárně obviněnému podle § 30 odst. 1 písm. b) zákona o státním zastupitelství kárné opatření snížení platu o 10 % na dobu 9 měsíců.

Kárné opatření snížení platu se vůči kárně obviněnému uplatní od prvního dne měsíce následujícího po dni právní moci rozhodnutí (§ 30 odst. 4 zákona o státním zastupitelství).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** odvolání přípustné.

V Brně dne 8. března 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda kárného senátu
ve věcech státních zástupců